

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ἩΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 — ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσιον δραχμῆς 100. Ἐξάμηνιον δραχ. 55. Τρίμηνον δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσιον φράγκα γαλλικὰ 60, ἔξάμηνιον 35 καὶ τρίμηνον 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίον δολλάρια 4, ἔξάμηνιον 2 καὶ τρίμηνον 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1878

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ἰουλιουαίου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδραϊοῦ ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β' — Τόμος 39ος

Ἀθήναι 23 Μαΐου 1932

Ἔτος 54ον. — Ἀριθ. 26

ΕΔΙΘ ΝΤΕ ΦΕΡΛΑΚ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARGUERITE BOURGET

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Με μεγάλη προσπάθεια, ἡ ἔτοιμοθάνατη ἐξακολούθησε:

— Τὸ μοναστήρι ἦταν φτωχὸ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κρατήσῃ περισσοῦτερον τὴν Ἐδίθ. . . Ἐδύτυχός, τῆς παρουσιάστῃ μετὰ θέσῃ σ' ἕνα καλὸ σπίτι. . . Ὅα γινόνταν δεσποινίς-συνοδός ἐνός καριτωῦ τῆς ἡλικίας τῆς. Τῆς εἶπαν μόνον νὰ μὴν παρουσιασθῇ μετὰ τὸνομα ντὲ Φερλάκ, ποὺ δὲν τῆς ταίριαζε πιά, ἀλλὰ νὰ πάρῃ τὸ ἐπίθετον τοῦ πατέρα τῆς. . .

Μετὰ φοβερῆ, ὑπεράνθρωπῃ σχεδὸν κραυγῇ ἔκοψε ἐδῶ τῆ Τζαίνη. Ἡ λαίδη Σθενσενχάμ εἶχε σηκωθεὶ ὀρθή, κατάχλωμη. Ἐνα ξαφνικὸ φῶς εἶχε θαμπώσει τὸ πνεῦμα τῆς

— Τὸνομα τοῦ πατέρα τῆς; ἔκαμε μετὰ πνιγμένη φωνή. Μὰ τότε. . . αὐτὰ τὰ δυὸ κορίτσια. . . ἡ Ντιζέτ κι' ἡ Ἐδίθ. . . εἶναι ἕνα, τὸ ἴδιον;

— Ναί, ἀποκρίθημε ἡ Τζαίνη σταθερά. Βεβαίως μὲ προστά σὸ θεὸν εἶπ' ἡ μικρὴ σας Ντιζέτ κι' ἡ Ἐδίθ. Ὁμπρὸ εἶναι ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον.

— Γι' αὐτὸ ἡ καρδιά μου ὄλη δόθηκε ἀμέσως σ' αὐτήν! Παιδί μου! Ντιζέτ, Ἐδίθ μου! Ἀχ, Θε μου! . .

Καὶ κυριευμένη αὐτὴ τῆ φορά ἀπὸ τὴν εδύτυχία, ἡ λαίδη γοῶσιν κλαίγοντας ἀπὸ χαρὰ.

— Καὶ χωρὶς αὐτὸ τὸ ἀτόχημα, εἶπε σὸ τέλος, θάφηνυγε ἀπόψε καὶ θὰ τελειώνων ὅλα. Ποτὲ ἴσως δὲν θὰ τὴν ξανάδρασκω. Ἀχ, Τζαίνη, γιατί νὰ μὴ μοῦ τὸ πῆς πρωτότερα; Γιατί νὰ μὰφήσῃς νὰ ὑποφέρω τόσον καιρό, ἀφοῦ ἡ ἀγαπημένη μου κόρη ἦταν ἐδῶ, σὸ σπίτι μου, σὸ πλευρὸ μου; . .

— Ἐλάτε πιδ κοντά, εἶπε ἡ Τζαίνη μετὰ φωνὴ ποὺ ἔσβουε. Δὲν μποροῦν νὰ μιλῶ δυνατὰ. . . Ἐλάτε κοντά μου. . . νάκοῦτε. . .

Ἡ λαίδη Σθενσενχάμ ἔσκυψε ἀπὸ

«Στὸ κεφαλόσκαλον διασταυρώθηκε μετὰ τὸν πατῆρα. . .»

πάνω τῆς, τῆς ἔσπασε τὰ μαξιλάρια καὶ στάθηκε, προσέχοντας νὰ μὴ χάσῃ οὔτε μιὰ ἀπὸ τῆς λέξεις ἐκείνης, ποὺ ἔδρασαν μετὰ τὴν δυσκολία ἀπ' τὸ πελιδνὸ στόμα τῆς ἔτοιμοθάνατης:

— Τὸ σπουδαιότερον δὲν εἶναι τὸ πῶς. . . Ὅταν ἤρθε δὴ, ἡ Ἐδίθ δὲν ἤξερε τίποτα. . . Σὰς εἶχε γὰρ πνιγμένους, γὰρ πεθαμένους. . . Δὲν εἶχε ἀκούσει ποτὲ τὸνομα Σθενσενχάμ, δὲν εἶχε εἰδεῖ ποτὲ τὴν κόρη μου σὸ Φερλάκ, δὲν ἤξερε πὼς εἶχατε αὐτὸ τὸ μέγαρον, γιατί τὸ ἀγοράσατε μετὰ τὸ γυρισμὸ σας στὴ Γαλλία. . . Κι' οἱ ὑπηρέτες ἦταν ἄλλοι. . . Ὅυτε μιὰ στιγμὴ δὲν τῆς πέρασε ἡ ἰδέα πὼς βρισκόταν σὸ σπίτι τῶν γονέων τῆς. . .

Ἄρα λοιπὸν πῆγαιναν καλά, εἴταν, τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας ποὺ ἔφτασε, ἀκούσασα ἀπ' τὸ μικρὸ σαλόνι νὰ παίζουσαν πιάνον. Ἦταν ἕνα κομμάτι ποὺ τὸ ἔπαιζε ἄλλοτε ἡ Ἐδίθ, καὶ τὸ ξανάκουσα ἀπαράλλαχτα ὅπως τὸ ἔπαιζε κείνη. Ἀναστατώθηκα, ἔτρεξα καί. . . τί νὰ ἴδω; Ἡ δεσποινίς συνοδός ἦταν ἡ Ἐδίθ! . . Ἐκελὴν δὲν με γινώρισε. Ἡ πληγὴ μου με εἶχε παραμορφώσει καὶ τὰ βάσανε μετὰ εἶχαν γερᾶσει. Ἐγὼ ὅμως τὴν ἐγνώρισα ἀμέσως.

«Μ' ἔπιασε ἕνας φόβος ἀπεριγράφτος. . . Ἄν μαθαίνατε, ἀν μαντεύατε πὼς τὸ κορίτσι αὐτὸ ἦταν τὸ δικὸ σας, τὸ φέμμα μου θὰ φανερωνόταν καί, τὸ χειρότερον, ἡ Μπέλλα μου θὰ φῆνε τὴν θέσῃ τῆς καὶ τὴν παρουσία τῆς στὴν Ἐδίθ. Αὐτὸ δὲν τῶθελα μετὰ κανένα τρόπο!

«Εγώ έβαλα στη Μπέλλα την ιδέα να τη βασανίσει, να της κάνει κόλαση εδώ-μέσα τη ζωή της, για να την αναγκάσει να φύγει... Εγώ κρυφά κρυφά πίσω απ' τις πόρτες όταν μιλούσατε οι δυο σας, για να πάρω τα μέτρα μου αν σας έλεγε τίποτα για την περασμένη της ζωή, που θα σας έκανε να υποπτευθήτε... Εγώ ξαφια το Ήμερολόγιό της και το ποιημά της για το Φερλάκι, από φόβο μήν πέσουν στα μάτια σας αυτά τα γραπτά... Εγώ, μ' ένα συνένοχο, έκλεψα το κόσμημα κι' ε,τι είχε μέσα ή μικρή βιτρίνα—χωρίς όμως να φήσω να πειράξουν τίποτ' άλλο... Φοδόμενοι τις υποθέσεις που θάκανε ή Έδιθ, αν μάθαινε πως οι σανίδες εκείνες ήταν από το ναυάγιο των Ίμαλαίων, ή αν θυμόταν πως είχε φορέσει ένα παρόμοιο κόσμημα όταν έπαιξε κωμωδία σε κάποια γιορτή... Κι' εγώ, το ίδιο βράδυ, έκλεψα το πορτραίτο της μικρής λαιδής Σθενσενχάμ, που έμοιαζε τόσο πολύ με την Έδιθ και μπορούσε να προδώσει τα πάντα... Κι' εγώ έβαλα το πολύτιμο κολλέ στην κάμαρα της δύστιχης μικρής, για να τη νομίσετε κλέφτρα...

«Τέλλα τα ξέρετε... Λίγο ακόμα, κι' ή Έδιθ θάφυγει για πάντα, χωρίς να μάθη ποτέ πως αυτό το σπίτι ήταν το δικό της... και θάμείνε για πάντα μια φτωχή δρφανή, χωρίς να φαντάζεται πως ζούσαν οι γονείς της που την έκλαιγαν για πεθαμένη, και πως τη μεγάλη της παρουσία της την είχε κλέψει μια άλλη... Αλλά πισστήκαμε στην ίδια μας την παγίδα... Ο συνένοχός μου χτύπησε στο δρόμο την Έδιθ... Τον έπιασαν κι' ομολόγησε πως ή Μπέλλα τον είχε βάλει να κλέψει... Αυτό το περιστατικό με ανάγκασε να μιλήσω... Δέ μετανοώ που τα φανέρωσα όλα... Ήταν θέλημα Θεού!»

«Σώπασε μια στιγμή... Στο νεκρωμένο πρόσωπό της μόνο τα μάτια έλαμπαν ακόμα ζωηρά...

— Πονώ, ψιθύρισε, υποφέρω... Αισθάνομαι πως το τέλος πλησιάζει... Αχ, θα με συχωρέση ποτέ ο Θεός, για το κακό που έκαμα!

— Ο Θεός είναι μεγάλος! της είπε ή λαιδή. Αφού μετανόησε, θα σε συχωρέση. Όπως σε συχωρώ κι' εγώ, δυστυχισμένη γυναίκα!...

— Φέρτε μου, σας παρακαλώ, έναν παπά... Φέρτε μου και την κόρη μου...

Σε λίγο, ή Μπέλλα μπήκε στην κάμαρα όπου ψυχομαχούσε ή μητέρα της.

(Ακολουθεί) ΒΑΣΟΥΛΑ ΜΠΟΥΡΝΙΑ

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Εκεί λοιπόν που καθόμουν στο κρεβάτι μου και γυάλιζα τα κουμπιά μου με την ειδική σκόνη που είχαμε δλοι μας, μπαίνουν μέσα στο θάλαμο ο Γιαννόπουλος κι' ο Λέκας, οι δυο λοχιές, αρχηγόι ο ένας της πρώτης κι' ο άλλος της δεύτερης τάξης. Με χαιρετούν και περιμένουν, σα να μην ήξεραν πως νάρχισουν.

— Τι τρέχει, παιδιά;

— Κύριε επίλοχια, μου λέν, ήθέλαμε κάτι να σας πούμε σχετικά με την έξοδο.

— Ά, έκαμα εγώ κι' άμέσως αισθάνθηκα μέσα μου κάποιο δισταγμό.

Είχα συναίσθηση πως ήμουν ο άνωτερος, ο υπεύθυνος. Μά με κολάκευε πολύ το ότι έρχονταν να ποιν σε μένα το παράπονό τους — ποιοί; οι αρχηγόι από τις άλλες τάξεις, οι αντιπρόσωποι, να πούμε, όλων των μαθητών.

Στό μεταξύ ήρθε κι' ένας άλλος λοχιάς, υπαρχηγός της δικής μας τάξης, και δυο δεκανείς, βαθμοφόροι βλέπετε δλοι, οι καλύτερο δηλαδή μαθηταί της Σχολής, κι' άρχισαμε τη συζήτηση.

Τα παιδιά δέ μπορούσαν να το άνεχθούν αυτό. Έπρεπε να βρουν κάποιο τρόπο να διαμαρτυρηθούν για το σκληρό μέτρο του Διοικητή. Άλλα πως; Ηξεραν ότι στη Σχολή μας, Σχολή που θάδραζε αξιωματικούς βαπτισμένους και ποτισμένους μέσα στην άδστηρή κι' άλύγιστη πειθαρχία, κήνε αντίκαινοική κίνηση θα χτυπιόταν κατακέφαλα, χωρίς συζήτηση, χωρίς οίκτο.

Είπαν όμως: να μαζευτούμε δλοι, κι' ε,τι κάνουμε να το κάνουμε μαζί. Και να το κάνουμε τότε μόνο, όταν το δεχτούν κι' οι καλύτεροι, οι βαθμοφόροι μας, οι αρχηγόι μας. Άν το δεχθεί και το επιδοκιμάσει κι' ο επίλοχιας, ο αρχηγός του Σχολείου, τί άλλο θέλουμε; Δέ θα είναι άπώδειξη ότι αυτό που κάνουμε δέν είναι κακό, αφού το θέλει κι' ο καλύτερος απ' όλους μας;

— Ε, παιδιά μου, αυτό με συγκίνησε: Είχα κι' εγώ φυσικά τον καυμό μου για το κόψιμο της εξόδου και έδωσα το χέρι μ' ένθουσιασμό στους συμμαθητές μου:

— Παιδιά, είμαι μαζί σας! Καθήστε να σκεφθούμε τί πρέπει να κάνουμε!

Άπό δώ και πέρα, ή υπόθεση ήταν πιά στα χέρια μου. Κι' αυτό το συναίσθημα ετι ήμουν «αρχηγός ε-

πιχειρήσεων», με πρωτοβουλία και μ' εθύνη, Θεέ μου, με μεθούσα και με ένθουσιάζε σε βαθμό καταστρεπτικό.

Μετά πολλές συζητήσεις καταλήξαμε στο άκλόουθο σχέδιο:

Τ' άπόγευμα της Κυριακής, στις δύο άκριβώς, γινόταν πάντα «προσκλητήριο εξόδου». Οι μαθηταί παρατάσσονταν στο προαύλιο, ο άξιωματικός της υπηρεσίας φώναζε κατάλογος και σημείωνε τους παρόντας, που άμέσως έβγαιναν έξω για να γυρίσουν το βράδυ. Ήταν πάντα και δυο-τρεις που για διάφορους λόγους (άδιαθεσία, έπείγουσα μελέτη, τιμωρία) δέν έβγαιναν. Την Κυριακή λοιπόν αυτή, θά παραταξόμαστε δλοι, χωρίς να φορούμε την καθήμερινη «στολή υπηρεσίας» και δέ θα δεχόταν κανένας να πάρη έξοδο. Ή πρώτη διαμαρτυρία: Μας κόβετε την έξοδο, σας την πετούμε και μες στα μούτρα, δέν μας χρειάζεται! Ύστερα θά μαζευόμαστε δλοι στη «Μελέτη» (στην αίθουσα μελέτης δηλαδή) κι' εκεί, θά συζητούσαμε, θά παίζαμε σκάκι, θά κάναμε τέλος πάντων ε,τι δήποτε άλλο, αλλά δέ θα μελετούσαμε καθόλου. Κι' αυτό θά ήταν ή δεύτερη διαμαρτυρία μας.

Τό σχέδιο αυτό, βλέπετε, ήταν επαναστατικό, χωρίς να φαίνεται. Και το δεχτήκαμε δλοι, με την πεποίθηση πως δέν είναι κάτι αντιπειθαρχικό κι' ε,τι δέν παράβαινε κανένα άρθρο του Κανονισμού.

Μά τα πράγματα δέν έγιναν όμαλά, όσο τα φανταζόμαστε.

Ήρθε ή Κυριακή, έγινε το προσκλητήριο εξόδου, κανείς δέν ήπρε έξοδο.

Ο ύπολοχαγός της υπηρεσίας άπόρησε πολύ όταν μας είδε όλους με τα καθημερινά μας και δέν είδε κανέναν με την κομψή στολή εξόδου. Διάβασε ως τόσο τυπικά το προσκλητήριο και φαινόταν έλέόγνα και πιδ οικειτικός. Στο τέλος είπε:

— Κανείς λοιπόν σήμερα έξοδο; Και μας κάταξε όλους στη σειρά με μια βιαστική ματιά. Χωρίς να περιμένει άπάντηση, πρόσθεσε, μέσα σε νεκρική σιγή:

— Πολύ καλά. Οι αρχηγόι να δδηγήσουν τους μαθητές στη «Μελέτη» ή στο «Έντευκτήριο». Επίσης μπορείτε να πάτε και στα γήπεδα για άσκησης... Τους ζυγούς λύσατε!

Ο καυμένος μυρίζονταν κάτι άσχημο, αλλά και δέν ήθελε ή δέν είχε τό θάρρος (έλειπε έκεινη την ώρα και ο Διοικητής) να μας τρομάξει

προκαταβολικά για να το προλάβει. Μας άφησε και πήγε στο γραφείο του.

Τότε δρημάσαμε δλοι μονομιάς στη «Μελέτη». Όλοι αισθανόμαστε ότι ή... Έπανάσταση είχε άρχισει! Ή επανάσταση για το ίερο δικαίωμα της εξόδου, που μας το καταπατούσαν. Κι' ή ιδέα αυτή μας έτόφλωνε και μας έκανε να μεθούμε από την ήδονή να παραδοθμε τους Κανονισμούς!

Οι πιδ ζωηροί ανέδθηκαν στο πρόχειρο βήμα, που ήταν πάντα εκεί για τις «διαλέξεις» που μας έκαναν οι καθηγηταί. Κι' άρχισαν εκείνα τα νεανικά δημαγωγικά λόγια, που φουντώνουν τα μυαλά των νέων και δημιουργούν τον επαναστατικό φανατισμό:

— Η διαταγή πρέπει ν' άνακληθ ή σήμερα κιόλας, φώναζε ένας μικρούλης δεκανέας. Να πάει τώρα μια Έπιτροπή στον ύπολοχαγό της υπηρεσίας και να ζητήσει να μας έπιτρέψη την έξοδο έως τις έφτά! Είμαστε δλοι μαζί και δέ φοδόμεστε κανέναν!

Εγώ ήμουν πιδ συντηρητικός και τους καθυσόχασα: — Ελπίζω, είπα, μ' αυτό που κάναμε σήμερα, να πεισθ ή Διοικητής ν' άνακαλέσει τη διαταγή. Κι' αν δέν την άνακαλέσει, θά το κάνουμε και την άλλη Κυριακή, και την άλλη, ως που νάναγκασθ ή να ύποχωρήση, γιατί όλος ο κόσμος θά του π ή ε,τι έκαμε το Σχολείο μας σωστή φυλακή...

— Ναι, ναι, φυλακή!

— Βασίλλη! Κάτω ή Βασίλλη!

Την ώρα εκείνη αισθανόμουν όλον τον άέρα ενός δημεγέρονη. Ξέρετε τι θά π ή να άγης και να φέρης ένα σωστό «λαό»; Μά συντηρητικός από φυσικό μου, φοδόμενοι πάντα τα άκρα:

— Όχι, παιδιά, τέτοια λόγια! είπα. Θα στερηθούμε μερικές εξόδους, αλλά θα ύποχωρήση ο Διοικητής, γιατί άλλωθως θά φαινόταν στον κόσμο ότι μας τυραννεί...

— Ναι, κάτω ή Τυραννία!

— Να κάνουμε και άπεργία της πείνας!

— Έξοδος ή θάνατος!

Κι' έμειναν δλοι σύμφωνοι στο σχέδιό μου, στην «παθητική αντίσταση» δηλαδή, που θ' άνάγκαζε πιά το Διοικητή να ύποχωρήση. Όσοι το άποτέλεσμα θά το περιμέναμε από το μέλλον.

Για την ώρα όμως τί έπρεπε να κάνουμε;

Δέν άρχισε να βρεθ ή κι' αυτό. Θα γλεντούσαμε εκεί μέσα όσο μπορούσαμε, θά χαλούσαμε τον κόσμο.

Ένας έπρότεινε να σηκώσουμε τα θρανία και να τα βάλουμε στη γωνιά τήνα πάνω στάλλο, για νάχουμε τόπο να χορέψουμε καντρίλλιες. Κι' αυτό έγινε στο λεφτό. Ύστερα ένας είπε:

— Τα όργανα!

Η ιδέα ήταν θαυμάσια: θά παίγαμε τα όργανα της μουσικής του Σχολείου (οί μουζικάντες ήταν μαθηταί) και θά παίζαμε χορούς έως το βράδυ. Εγώ ανέλαβα φιλότιμα την έπιχείρηση. Πήγα στο φρουρό, που είχε τα κλειδιά, και του τά ζήτησα.

— Κύριε επίλοχια, μου είπε, δέν έχω διαταγή.

— Εγώ σε διατάζω! Άμέσως, γιατί θα τιμωρηθ ή.

Μοδύωσε τα κλειδιά, άνοιξα την άποθήκη, πήρα δυο κλαρίνα, ένα φλάουτο κι' ένα ταμπούρο. Ή δρχήστρα μας ήταν έτοιμη. Οι καντρίλλιες κι' ή πόλκα άναψαν για καλά, και μέσα στη «Μελέτη» χαλούσε ο κόσμος.

Σ' ένα διάλειμμα, ανέθηκε κάποιος στο βήμα κι' είπε:

(Τό τέλος στο άρχόμενο)

M. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟ ΧΑΡΡΥ ΚΟΜΠΛΕΝ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΕ'

Άλλά περισσότερο απ' όλους φοβήθηκα εγώ. Όταν άκουσα μάλιστα, απ' την αλλη του σπιτιού, και το άγριο γαύγισμα κάποιου σκύλου, τσακιστηκα να ροβόλησω απ' το παράθυρο και να το βάλω στα πόδια. Ξεχνώντας πως ήμουν «άνθρωπος», έτρεχα τώρα με τα τέσσερα, Κι' από πίσω μου, τα ξεφωνητά και τα γαυγίσματα εξακολουθούσαν.

Δέν έσταμάτησα παρ' άφου έπαυα να τάκούω. Ήμουν μακριά, δέν είχα πιά κανένα φόβο, και συλλογιόμουν: Αυτή λοιπόν την έντύπωση θάκανα δπου παρουσιαζόμουν; Οι άνθρωποι θά τρώμαζαν, θάβγαζαν τις φωνές, και τα σκυλιά θά με κυνηγούσαν; Σε τίποτα δέν μου χρησημέυε το μασκάρεμά μου; Έπρεπε να πετάξω αυτά τα καλιόρουχα, να ξαναγίνω ή μαϊμού, ή Φουντούκο, και να κρύβομαι σαν άγρίμι όταν έβλεπα κανένα ζωο μεγαλύτερο ή κανέναν άνθρωπο;

Γιά, ως ιδούμε, ως κάμουμε ακόμα λίγο τη δοκιμή. Ή γυναίκα που με είδε σε κεινο το σπίτι, μοροεί νάταν καμμά κουτή και φοβητοιάρα. Κι' ή γάτα, ο παπαγάλος, τί καταλάβαιναν; Μποροεί να τα φόβισε ή γυναίκα με τις φωνές της κι' ο κρότος του μύλου που έπεσε απ' τα χέρια της; Και το σκυλί μήπως με είδε; Άκουσε το πατιοντι κι' άρχισε να γαυγίσει, όπως γαυγίζουν τα σκυλιά με το παραμικρό.

Μ' αυτές τις σκέψεις πήρα θάρρος και ξαναόρμισα να περπατώ με τα δυο σαν άνθρωπος. Βρέθηκα πάλι απέξω από ένα σπίτι. Ή αδλόπορτα ήταν άνοιχτή, δέν είδα μέσα κανένα και μπήκα για να βρω τίποτα να φάω, γιατί πεινούσα. Και να, κάπου εκεί, βλέπω ένα κοφίνι γεμάτο αυγά. Δέ χάνω καιρό. Βάζω στον κόρφο μου, στις τσέπες μου, ακόμα και στο καπέλλο μου, όσα αυγά χωρούσαν. Και φεύγω, για να τα κρύψω πουθενά και νάχω να τρώω.

Περπατώ κορδωμένη, αλλά σιγά-σιγά, με προσοχή για να μη σπάσω ταϊγά που έχω πάνω μου. Κανένας δεν με είχε ιδεί, κανένας δεν με κινηγούσε. Κι' ήμουν βέβαιη πως είχα εξασφαλίσει το κλεψιμό μου, όταν εξαφνα... νιώθω από πίσω μου μια δυνατή σπρωξιά, που με τινάζει σαν τόπι και με ρίχνει κάτω.

Προσέχοντας μόνο ταϊγά μου, δεν πρόσεξα έν' αυτοκίνητο που παρορῶσε κείνη τη στιγμή τὸν ἐξοχικό δρόμο. Αυτό μ' ἐσπρωξε και με πέταξε.

Πάλι καλά που δεν με σκότωσε. Από ταϊγά μου ἄλλος δεν ἔμεινε γερὸ οὐτ' ἓνα. Κι' όταν σηκώθηκα, δὲν ήμουν πιά οὔτε μαϊμού, οὔτε ἄνθρωπος: ήμουν μιὰ ὀμελέττα! "Η, νὰ πῶ καλύτερα, μιὰ ὀμελέττα ὀμή, νερούλη, με εἶχε πασαλεῖψει και χυνὸταν χάρω ἀπ' ὄλες μου τίς μεριές. "Ασπράδια, κορκοί, τσφελια και χῶματα εἶχαν γίνεῖ ἓνα. Και μπορεῖτε πιά νὰ φαντασθῆτε τὰ χάλια τῆς φορεσιᾶς μου...

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΥΡΑΣΙΜΑΤΑΡΟ

ΙΑΠΩΝΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ζούσε μιὰ φορά κι' ἓναν καιρὸ ἔνα ἀγαπημένο ἀντρόγυνο. Τὸ ἀντρόγυνο αὐτὸ κατοικοῦσε σ' ἓνα μικρὸ σπιτάκι, στὴν ἄκρη τοῦ γαλοῦ. Ὁ ἀντρας φέρει κι' ἡ γυναίκα του κρατοῦσε τὸ νοικοκυριό. Οἱ δύο τους εἶχαν ἓνα γιὸ μονάκριβο, που ἦταν τόσο καλὸς και προκομμένος, που οἱ δύο γέροι δὲν παραπονιόνταν ποτὲ γιὰ τὴ φτώχεια τους, ἀλλ' εὐχαριστοῦσαν κάθε μέρα τοὺς θεοὺς γιὰ τὴν εὐτυχία που τοὺς εἶχαν χαρίσει.

Ὁ γιὸς τῶν δύο γέρων λεγόταν Οὐρασιματάρο, που θὰ πῆ: «Γιὸς τῶν θαλασσιῶν νησιῶν». Ὅσο μεγαλύτερος, τόσο και πιὸ ἄμορφος γινόταν, κι' ἦταν τὸ δεξιὸ χέρι τοῦ πατέρα του στὸ φάρμακο. Κάθε μέρα λοιπὸν τὸν ἐβλέπε νὰ βγαίνει με τὴ βάρκα του στὸ φάρμακο, ἀκόμη και με τὸν χειρότερο καιρὸ.

Κανένας ἄλλος φάρμακ ἀπὸ τὸ χωριὸ δὲν ἔβγαίνει τόσο μακριὰ στὴ θάλασσα ὥστε ὁ Οὐρασιματάρο, και πολ-

λὲς φορὲς ἔλεγαν οἱ γειτόνοι στοὺς γονεῖς του:

— Ἄν ὁ γιὸς σας δὲν βλάει μυαλό, θὰ τὸν βρῆ καμμιὰ μεγάλη συμφορά. Θὰ τὸν πάρουνε τὰ κύματα και θάρθῃ μιὰ μέρα που δὲ θὰ σὰς ξαναγυρίσῃ!

Ὁ Οὐρασιματάρο ἄλλος δὲν ἀκουγε τῶν γειτόνων του τίς συμβουλές. Γερὸς και ἀφοβὸς καθὼς ἦταν, δὲν λογάριζε τίποτα κι' οἱ γονεῖς του τὸν ἀφηναν νὰ βγαίνει με τὴ βάρκα και νὰ πηγαίνει ὅπου ἤθελε, χωρὶς νὰ χουν κανένα φόβο γιὰ τὴ ζωὴ του.

Ἐνα πρωὶ που ὁ οὐρανὸς ἦταν καταγάλανος κι' ἡ θάλασσα λάδι, ὁ καλὸς Οὐρασιματάρο εἶχε βγεῖ πάλι στὸ φάρμακο. Ἐκεῖ λοιπὸν που μάζευε τὰ δῆχτα του γεμάτα φάρια και τὰ δειλάει μέσα στὴ βάρκα του. βρῆκε ἀνέμεσα στὰ φάρια και μιὰ μικρὴ χαριτωμένη χελωνίτσα. Χάρηκε πολὺ γιὰ τὸ εἶδημά του αὐτὸ κι' ἔριξε τὴ χελωνίτσα μέσα σ' ἓνα ξύλινο κουβά. Ἐξαφνα ἄλλος τὸ μικρὸ ζῷο ἄρχισε νὰ μιλάει και νὰ παρακαλᾷ τὸν Οὐρασιματάρο, με πα-

ραπονιάρικη φωνή, νὰ τοῦ χάρισῃ τὴ ζωὴ του.

— Λυπήσου με, τοῦ ἔλεγε. Τί θὰ με κένης ἔμένα ἔνα τόσο μικρὸ ζῷο: Εἶμαι τόσο μικροῦλα ἀκόμη και θὰ ἤθελα τόσο πολὺ νὰ ζήσω! Ἄν με ἀφήσεις ἐλεύθερη, ἐγὼ θὰ στὸ χρωστάω χάρη και κάποια μέρα θὰ στὸ ξεπληρώσω.

Ὁ Οὐρασιματάρο που εἶχε χρυσὴ καρδιά και δὲν ἀρνιόταν ποτὲ τίποτα σ' ὅποιον τοῦ ζητοῦσε χάρη, πήρε στὴ στιγμή τὴ χελωνίτσα και τὴν ξανάριξε στὴ θάλασσα.

Πέρασαν κάμποσα χρόνια κι' ὁ Οὐρασιματάρο ἐξακολούθησε νὰ βγαίνει κάθε πρωὶ με τὴ βάρκα του στὸ φάρμακο. Μιὰ μέρα ἄλλος, που εἶχε πάει πολὺ μακριὰ, τὸν ἔπιασε ἓνας φοβερὸς ἀνεμοστρόβιλος κι' ἔριξε τὴ βάρκα του ἀπάνω σ' ἓνα βράχο και τὴν ἔκανε κομμάτια. Τὸν Οὐρασιματάρο τὸν τράβηξαν τὰ κύματα και θὰ πνιγόταν ἂν δὲν ἤξερε καλὸ κολύμπι. Δὲν δέλιασε λοιπὸν. Ἄρχισε νὰ σιγίξῃ τὰ κύματα, προσπαθώντας νὰ βγῆ στὴ στεριά.

Ἐξαφνα εἶδε νὰ τὸν πλησιάζῃ μιὰ μεγάλη χελώνα, που μόλις ἤρθε κοντὰ του, ἄρχισε νὰ τοῦ μιλάει και νὰ τοῦ λέη:

— Εἶμαι ἡ χελώνα που τῆς χάρισες ἄλλοτε τὴ ζωὴ. Θέλω τώρα νὰ ξεπληρώσω τὴν καλοσύνη που μοῦ ἔκανες και νὰ σοῦ δείξω τὴν εὐγνωμοσύνη μου. Ἡ στεριά εἶναι πολὺ μακριὰ ἀκόμη ἀπὸ δῶ και, χωρὶς τὴν βοήθεια μου δὲν θὰ μπορέσεις νὰ βγῆς ἔξω. Ἀνέβα λοιπὸν στὴ ράχη μου και θὰ σε πάρω ὅπου θέλεις.

Μόλις ἄλλος ἀνέβηκε στὴ ράχη τῆς ὀρασιματάρο, ἄρχισε ἡ χελώνα νὰ τοῦ λέει, ἔτι καλύτερα θὰ ἦταν νὰ μὴν τὸν ἐβγαίει ἀμέσως ἔξω, ἀλλὰ νὰ τὸν πῆγαινε κάπου ἄλλου πρώτα.

— Δὲν θὰ μετανοιώσης ἂν ἐρθῆς μαζί μου, τοῦ εἶπε. Θὰ ἴδῃς πράγματα που οὔτε τὰ ἔχεις φαντασθῆ ποτὲ σου.

Ὁ Οὐρασιματάρο τὰ εἶχε χάσει με αὐτὰ που ἀκουγε και δὲν ἤξερε τί νὰ πῆ τῆς χελώνας. Στὸ τέλος ἄλλος δέχτηκε νὰ πάη μαζί τῆς, και τότε ἡ χελώνα βούτηξε μέσα στὴ θάλασσα, πέρνοντας κι' αὐτὸν μαζί τῆς. Ἐφτασαν ἔτσι στὸ βυθὸ. Ὁ κακομοῖρος ὁ φάρμακ τᾶχασε. Τί θὲς και δὲν ἦταν μέσα στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας! Τί δέντρα ἀπὸ κοράλια κι' ἀπὸ κρύσταλλα, γεμάτα μαργαριτάρια, τί ζῶα και τί λουλούδια που δὲν τὰ εἶχε ξαναῖδει ποτὲ του! Τρεῖς μέρες και τρεῖς νύχτες κολυμποῦσε ἡ χελώνα με τὸν Οὐρασιματάρο κα-

βισμένον στὴ ράχη τῆς. Και στὸ τέλος φτάσανε μπροστὰ σ' ἓνα ὄραλο παλάτι, χτισμένο ἀπὸ κρύσταλλο και στολισμένο με κοσμήματα χρυσὰ και μαργαριτάρια. Ὁ Οὐρασιματάρο σάστισε μπροστὰ σὲ ὄλα αὐτὰ τὰ ὄρατα πράγματα. Κι' ἡ σκοτεινιά του μεγάλωσε, ὅταν ἡ χελώνα τὸν ἔμπασε μέσα στὸ παλάτι που τὸν στολισμένο με χρυσάρια, διαμάντια και μαργαριτάρια. Οἱ τοῖχοι του ἦταν σκοτεινοὶ με πολὺχρωμα λέπια φαρῶν που λαμποκοποῦσαν και που θάμπωναν τὰ μάτια.

— Τί παλάτι εἶν' αὐτὸ που μ' ἔφερε; ρώτησε ὁ Οὐρασιματάρο.

— Ἐδῶ εἶναι τὸ παλάτι Ριουλκού, ὅπου κάθεται ὁ θεὸς τῆς θάλασσας, τοῦ εἶπε ἡ χελώνα κι' ἐγὼ εἶμαι ἡ πρώτη σκλάβη τῆς κόρης του, τῆς πεντάμορφῃ βασιλοπούλας Ὀτοχιμὲ, που θὰ τὴν δῆς σὲ λίγο.

Κι' ἡ χελώνα ἔτρεξε νὰ τῆς μνησῇ πως τῆς τὸν εἶχε φέρει στὸ παλάτι τῆς. Ὅταν, σὲ λίγο, μπήκε μέσα ἡ βασιλοπούλα και εἶδε τὸν Οὐρασιματάρο, τὸν βρῆκε τόσο ἄμορφο και καλὸν, που τοῦ πρότεινε νὰ τὸν πάρῃ ἄντρα τῆς.

— Δὲν θὰ γεράσης, οὔτε θὰ πεθάνῃς ποτὲ σου, τοῦ εἶπε, ἂν μείνης μαζί μου.

Ἦταν τόσο ἄμορφη ἡ Ὀτοχιμὲ και τὸν παρακαλοῦσε ἔτσι γλυκά, που ὁ Οὐρασιματάρο δέχτηκε κι' ἔμεινε μαζί τῆς και τὴν πήρε γυναίκα του. Κι' ἀπὸ τότε περνοῦσε μιὰ ζωὴ σὰ βασιλέα κι' ὁ καιρὸς διάβαινε με γιαιρὲς και με χαρὲς, δίχως νὰ τὸν καταλαβαίνει.

Μιὰ μέρα ἄλλος, μέσα σ' αὐτὴ τὴν εὐτυχία του, τὸν ἔπιασε ἔξαφνα μεγάλη ἐπιθυμία νὰ ξαναῖδῃ τὸν πατέρα του και τὴ μητέρα του. Κι' ἡ ἐπιθυμία του αὐτὴ ἦταν τόσο μεγάλη, που δ,τι κι' ἂν ἔκανε ἡ βασιλοπούλα γιὰ χάρη του, δὲν μποροῦσε νὰ τὸν διασκεδάσῃ. Στὸ τέλος τὸν ρώτησε τί εἶχε κι' ἦταν τόσο πικραμένος, κι' ὁ Οὐρασιματάρο τῆς εἶπε πως πεθύμησε τὴ μάννα του και τὸν πατέρα του και πως θὰ πέθαινε ἂν δὲν τοὺς ἔβλεπε. Μόλις τ' ἀκούσε αὐτὰ τὰ λόγια ἡ βασιλοπούλα, τρόμαξε πολὺ κι' ἄρχισε νὰ κλαίει.

— Ἄν φύγῃς ἀπ' ἐδῶ, δὲν θὰ ξαναγυρίσῃς πίσω και θὰ σε χάσω, τοῦ ἔλεγε μέσ' στὰ δάκρυά τῆς.

Ὁ Οὐρασιματάρο ἄλλος δὲν ἄλλαξε τὴν ἀπόφασή του.

— Θέλω νὰ πάω νὰ ξαναῖδῶ τὴν πατρίδα μου και τοὺς γονεῖς μου, τῆς ἔλεγε. Ἐσένα ἄλλος δὲ θὰ σε ξεχάσω κι' ἀμέσως θὰ γυρίσω πίσω.

Ἡ ἄμορφη βασιλοπούλα ἔσκυψε τό-

τε τὸ κεφάλι κι' εἶπε στὸν ἄντρα τῆς:

— Μόνον ἓνας τρόπος εἶναι γιὰ νὰ γυρίσῃς πίσω, ἀλλὰ φοβοῦμαι πως δὲν θὰ μπορέσης νὰ κρατήσης αὐτὰ που θὰ σοῦ πῶ.

— Ὅ,τι περνάει ἀπ' τὸ χέρι μου θὰ τὸ κάνω γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ξαναγυρίσω, εἶπε ὁ Οὐρασιματάρο και κοίταξε τὴ γυναίκα του με ἀγάπη. Ἄλλ' αὐτὴ ἔμεινε πάντα λυπημένη γιὰ τὴν καταλαβαίνει πως θὰ τὸν ἔχανε γιὰ πάντα. Στὸ τέλος σηκώθηκε και πήγε κι' ἔφερε ἓνα μικρὸ χρυσὸ κουτάκι. Τὸ ἔδωσε στὸν Οὐρασιματάρο και τοῦ εἶπε νὰ τὸ φυλάξῃ καλά και νὰ μὴν τὸ ἀνοίξῃ ποτὲ και με κανέναν τρόπο.

— Ἄν δὲν τ' ἀνοίξῃς, τοῦ εἶπε, τότε, σὲν θέλεις νὰ γυρίσῃς, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ φωνάξῃς τὴν χελώνα κι' αὐτὴ ἀμέσως θὰ σε φέρῃ πάλι ἐδῶ.

Φίλησε λοιπὸν ὁ Οὐρασιματάρο τὴ γυναίκα του, τῆς ὑποσχέθηκε πως θὰ κρατοῦσε πιστὰ δ,τι τοῦ εἶχε πει, και τὴν ἀποχαιρέτησε. Ἐφύλαξε καλά τὸ κουτί μέσ' στὰ φορέματά του και ὕστερα ἀνέβηκε στὴ ράχη τῆς χελώνας που τὸν περιέμενε, κι' ἔφυγε.

Κολύμπησαν πάλι κι' οἱ δύο τους τρεῖς ἡμέρες και τρεῖς νύχτες μέσ' στὴ θάλασσα, και στὸ τέλος ἔφτασαν στὴν ἴδια ἀποραλιά ἀπ' ὅπου εἶχε ξεκινήσει ὁ Οὐρασιματάρο ἐκείνη τὴν ἡμέρα που κατέβηκε στὴ θάλασσα. Ἐκεῖ τοῦ εἶπε ἡ χελώνα ἄντιο, και χάρηκε μέσα στὰ κύματα.

Ὁ Οὐρασιματάρο γεμάτος χαρὰ προχώρησε πρὸς τὸ χωριὸ του. Ἐβλέπε τὸν καιρὸ νῆνεβαίνῃ ἀπ' τίς καμινάδες τῶν σπιτιῶν, ἀκούγε τὰ χαροῦμένα γέλια τῶν παιδιῶν και τὸν γλυκὸ ἦχο τοῦ κότο (ιαπωνικῆς κιθάρας) και συλλογιζόταν τὴ χαρὰ τῶν δικῶν του ὅταν θὰ τὸν ξανάβλεπαν ὕστερα ἀπὸ τὸσον καιρὸ. Σὲν ἔφτασε ἄλλος στὸ χωριὸ κι' ἄρχισε νὰ περνᾷ μέσ' ἀπὸ τοὺς δρόμους του, ἀπόρησε μ' ἐκείνη που ἔβλεπε: "Ὅλα εἶχαν ἀλλάξει. Κανένα σπίτι και κανένας ἄνθρωπος δὲν τοῦ ἦταν γνωστὰ. Με σφιγμένη καρδιά ἔφτασε στὸ πατρικό του σπίτι. Τὸ βρῆκε ἐκεῖ που τὸ εἶχε ἀφήσει, ἀλλὰ πόσο ἀλλαγμένο! Ρώτησε αὐτοὺς που εἶδε μέσα γιὰ τὸν πατέρα του και γιὰ τὴ μάννα του, ἀλλὰ αὐτοὶ δὲν εἶχαν οὔτε τὸ ὄνομά τους ἀκούστὰ.

Τότε ὁ δυστυχισμένος Οὐρασιματάρο ἔτρεξε στὸ νεκροταφεῖο, ἐλπίζοντας πως μόνον ἐκεῖ θὰ μποροῦσε νὰ μάθῃ τί εἶχαν ἀπογίνει οἱ γονεῖς του. Κι' ἀλήθεια, ἀπὸ ἔφαξε λίγη ὄρα, βρῆκε τοὺς τάφους τοῦ πατέρα του και τῆς μητέρας του, και στὴν

πλάκα ἐπάνω ἦταν γραμμένη μιὰ χρονολογία πολὺ μακρινὴ ἀπ' τὴν ἡμέρα που εἶχε φύγει γιὰ νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ. Ἐκανε λοιπὸν τὴν προσευχὴ του κι' ἄρχισε νὰ κοιτάξῃ και τοὺς ἄλλους τάφους που φαίνόνταν πρὸ καινούργιοι. Και τότε εἶδε πως εἶχαν περάσει πάνω ἀπὸ τριακόσια χρόνια ἀπ' τὴν ἡμέρα που εἶχε φύγει ἀπ' τὸ χωριὸ του!

Και πάλι ἄλλος δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ ἓνα πράγμα τόσο φοβερό, και γύρισε πίσω στὸ χωριὸ και ρώτησε και ἔμαθε πως ἀλήθεια ἔλειπε τριακόσια χρόνια. Μέσ' στὴν ἀπελπισία του, ἔβγαλε τὸ κουτί τῆς βασιλοπούλας Ὀτοχιμὲ—μπορεῖ ὄλα αὐτὰ που ἔβλεπε νὰ ἦταν μάγια και τὸ κουτί νὰ μποροῦσε νὰ τὸν σώσῃ.

Χωρὶς νὰ τὸ συλλογισθῇ, ἀνοίξε τὸ χρυσὸ κουτάκι και εἶδε νὰ βγαίνει ἀπὸ μέσα ἓνας κόκκινος καπνὸς. Και καθὼς κοίταξε τὸ κουτί που εἶχε στὰ χέρια του, εἶδε ἔξαφνα ὅτι τὰ χέρια ἐκείνα, που ὅς ἐκείνη τὴ στιγμή ἦταν τὰ χέρια ἔνδς νέου παληκάρου, ἀλλάξαν ἔξαφνὰ κι' ἔγιναν κοκκαλιάρικα και ζαρωμένα, ὡσὰν τὰ χέρια ἔνδς γέρου ἑκατὸ χρονῶν. Πῆγε στὸ ρυάκι που κατέβαινε ἀπ' τὸ βουνὸ και κοίταξε τὸν ἑαυτὸ του μέσα σ' αὐτὸ, κι' εἶδε τὸ πρόσωπό του κίτρινο και ζαρωμένο ἄν μιὰς μούσας. Μόλις μπάρωσε νὰ σῦρῃ τὰ πόδια του και νὰ πάη ὅς τὸ χωριὸ. Κανένας πιά δὲν ἀναγνώριζε σ' αὐτὸν τὸν μισοπεθαμένο γέρο, τὸ ὄραλο παληκάρου που μιὰ ὄρα πρὶν περπάταγε με τὴν ἄβυσσος. Ἐτσι ὁ δυστυχισμένος Οὐρασιματάρο προχώρησε με κόπο κι' ἔφτασε ὅς τὴν παραλία. Ἐπαλῶθηκε στὴν ἀμμουδιά και φώναξε τὴ χελώνα. Ἄλλ' ἀδίκαια τὴ φώναξε. Ἡ χελώνα δὲν ἐρχόταν και σὲ λίγο ἤρθε ὁ θάνατός και τὸν ἐλύτρωσε ἀπ' τὰ δεινά του.

Προτοῦ πεθάνει ἄλλος, διηγήθηκε ὁ Οὐρασιματάρο σὲ δούους εἶχαν ἔρθει γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσουν, τίς θαυμαστὲς του περιπέτειες κι' αὐτοὶ τίς διηγήθησαν σὲ ἄλλους και σὲ ἄλλους και ὄλοι ἐπικινούσαν τὸν καλὸ γιὸ, που γιὰ ἀγάπη τοῦ πατέρα του και τῆς μητέρας του εἶχε ἔγκυαλειφῃ τὴν ὄραία βασιλοπούλα και τὴν βασιλικὴ ζωὴ μέσ' στὸ παλάτι τοῦ βυθοῦ τῆς θάλασσας. Κι' ἀκόμη σήμερα, ὅταν εἶναι κανεὶς νὰ πάη στὴν ξενιτιά, τοῦ θυμίζου οἱ γονεῖς του τὸ παράδειγμα τοῦ Οὐρασιματάρο και τὸν συμβουλεύου νὰ τὸ ἀκολουθήσῃ και νὰ μὴν ξεχάσῃ, και στὴ μεγαλύτερη εὐτυχία ἀκόμη, τὴν πατρίδα του και τοὺς γονεῖς του.

(Μετάφραση)

Γ. Γ.

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από MARK TWAIN

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.
Φο-φο δ Α'

«Ο Μίλς Χένδον έτρεχε με δλη του τη γρηγοράδα προς τὸ μέρος τῆς γέφυρας πού πήγαινε κατά τὸ Σκουθγουόρκ, καὶ κοιτάζε δεξιά κι' ἀριστερά του μήπως ἀνακαλύψει πουθενὰ τὸν μικρὸ κι' ἐκείνους πού τὸν ἔκλεψαν. Ὡστόσο δλη ἡ τρεχάλα του πήγε στὰ χαμένα, μέλλο πού ρωτώντας κάθε τόσο, μπόρεσε ὡς ἕνα διάστημα νὰ κολλουθήσῃ τὰ ἴχνη τους. Ὑστερα κάθε ἴχνος χάθηκε δλότελα. κι' ἔμεινε στὴ μέση τοῦ δρόμου μὴν ξέροντας τί νὰ κάνῃ. Ὡστόσο δὲν μποροῦσε νὰ τὸ πάρῃ ἀπόφαση πὼς τὸ παιδί εἶχε χαθεῖ δριστικά, καὶ δλη τὴν ἡμέρα τὴν ξόδεψε σὲ μάταιες ἀναζητήσεις. Τὸ βράδυ τὸν βρήκε ἀποκαμωμένον ἀπ' τὴν κούραση κι' ἀπὸ τὴν πείνα. Κάθησε τότε κι' ἔφαγε σ' ἕνα χάνι καὶ ἔπεσε νωρὶς νὰ κοιμηθῇ, ἀποφασισμένος νὰ σηκωθῇ πολὺ πρωτὶ καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ φάξιμό του μέσ' στὴν πόλη. Ὄταν ἔμως ἔπεσε στὸ κρεβάτι καὶ κάθησε νὰ ξανασυλλογισθῇ τὸ σχέδιό του, τοῦ ἤρθαν ἄλλες σκέψεις στὸ νοῦ. Τὸ παιδί, σκέφθηκε, θὰ προσπαθοῦσε με κάθε τρόπο νὰ τὸ σκάσῃ ἀπὸ τὰ χέρια ἐκείνου τοῦ μακαρῶ πού ἔλεγε πὼς ἦταν πατέρας του. Ἄν τὸ κατάφερνε, θὰ γύριζε ποτὲ πίσω στὸ Λονδίνο, στὶς παλιές του γειτονίες; Ὄχι, ποτὲ βέβαια, ἀπὸ φόβο κιδλας μήπως ξαναπέσει πάλι στὰ χέρια του. Τί θὰ ἔκανε λοιπὸν; Ἐπειδὴ δὲν θὰ τοῦ εἶχε τύχει κανένας ἄλλος φίλος καὶ προστάτης ἴσασε τότε πού γνώρισε τὸν Μίλς Χένδον, θὰ προσπαθοῦσε βέβαια νὰ τὸν ξαναβρῇ αὐτόν, καὶ ἐπειδὴ ἤξερε ὅτι ὁ Χένδον κατευθυνόταν στὸ Χένδον Χώλλ, θὰ ἔδοκιζε κι' ἐκείνους νὰ πάρῃ αὐτόν τὸν δρόμο. Ναί, σίγουρα αὐτὸ θὰ ἔκανε, μὰ καὶ θὰ γνώριζε ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ ξαναβρῇ τὸν φίλο του. Ἦταν καθαρὸ λοιπὸν τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ ὁ Χένδον. Δὲν ἔπρεπε νὰ χάσῃ οὔτε λεπτὸ στὸ Σκουθγουόρκ, μονάχα ἔπρεπε νὰ πάρῃ τὸν δρόμο τοῦ Κάντν πού ἔβγαζε στὸ Χένδον Χώλλ καὶ νὰ φάξῃ κατά κεῖ.

Καὶ μ' αὐτὲς τίς σκέψεις ἀποκοιμήθηκε. Τὸ βασιλόπουλο ὠστόσο τί ἔκανε; Ὡστόσο εἶχε πει κι' ὁ ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου, εἶχε ἀκολουθήσει τὸ παιδί πού νόμιζε πὼς τοῦ εἶχε στείλει ὁ Χένδον, καὶ εἶχε προχωρήσει μαζί σου κατά τὸ Σκουθγουόρκ.

Ὁ ἄνθρωπος πού εἶχε ἰδεῖ ὁ ὑπηρέτης νὰ ξεπροβάλλῃ ἀπὸ τὴν γωνιά καὶ νὰ τοὺς πλησιάσῃ, δὲν τοὺς πλησίασε πραγματικά ἀλλὰ τοὺς ἀκολούθησε ἀπὸ ἀρκετὴ ἀπόσταση. Τὸ ἀριστερὸ του χέρι τῶς κρεμασμένο σ' ἕνα μαντήλι, τὸ ἀριστερὸ του μᾶτι τὸ εἶχε δεμένο, τὸ ἕνα του τὸ πόδι τὸ

«Ἡ πομπὴ παρουσιάζεται, προχωρώντας μ' ἐπίσημο βῆμα».

ἔσερνε, καὶ γιὰ νὰ περπατήσῃ, στηριζόταν σ' ἕνα μπαστούρι. Ὁ μικρὸς πέρασε τὸ βασιλόπουλο ἀπὸ τὸ Σκουθγουόρκ κάνοντας τοῦ κόσμου τίς βόλτες καὶ τίς λοξοδρομίες, καὶ στὸ τέλος τὸν ἔβγαλε στὸν ἐξοχικὸ δρόμο. Τότε ἔμως στάθηκε ὁ μικρὸς βασιλιάς καὶ εἶπε ὅτι δὲν ἔνοιε νὰ πάῃ παρακάτω καὶ ὅτι ἦταν δουλειὰ τοῦ Χένδον νὰ ἔρθῃ νὰ τὸν βρῇ καὶ ὄχι δουλειὰ δική του νὰ ψάχνῃ νὰ βρῇ τὸν Χένδον. Μιὰ τέτοια ἀσέβεια δὲν μποροῦσε παραπάνω νὰ τὴν ὑποφέρῃ. Θὰ ἔμεινε αὐτοῦ πού βρισκόταν.

— Καλὰ, τοῦ εἶπε ὁ μικρὸς, ἐσὺ θέλεις νὰ μείνῃς ἐδῶ, ἐνῶ ὁ φίλος σου βρίσκεται πληγωμένος μέσ' στὸ δάσος. Κάνε ὅπως σοῦ ἀρέσει!

Ὁ Ἐδουάρδος ἀλλάξε μονομιὰς ὕψος καὶ φωνάζει μ' ἀγανάκτηση:

— Πληγωμένος; Ποιὸς τόλμησε εἰς σηκίωση χέρι καταπάνω του; Ὡστόσο αὐτὸ θὰ τὸ ἐξετάσω ἀργότερα. Πάμε τώρα γρήγορα.—Γρήγορα! Ἐ μικρέ, μολὺβι εἶχες στὰ πόδια σου; Πληγωμένος, εἶπες; Ὡ μὰ καὶ πρίγκιπα γίδε ἂν εἶνοι ἐκείνους πού τὸν χτύπησε, θὰ τὸ πληρώσῃ ἀκριβὰ!

Βρισκόνταν σ' ἀρκετὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὸ δάσος μὰ δὲν ἄργησαν νὰ τὸ φθάσουν. Ἐκεῖ ὁ ὁδηγὸς ἄρχισε νὰ πηγαίγῃ σιγώτερα καὶ νὰ κοιτάζῃ με προσοχὴ δεξιά κι' ἀριστερά του. Στὸ τέλος ξεχώρισε ἀπὸ μακριὰ ἕνα κλαδί μπηγμένο ὄρθιο στὸ χῶμα, καὶ στὴν ἄκρη του ἦταν δεμένο ἕνα κουρέλι. Διευθύνθηκε πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος κι' ἐξακολούθησε νὰ ὁδηγῆται ἀπὸ παρόμοια σημάδια πού ἔβρισκε σὲ τακτικά διαστήματα καὶ πού δίχως ἄλλο τοῦ ἔδειχναν τὸν δρόμο πρὸς ἕνα ὠρισμένο μέρος.

Στὸ τέλος ἔφθασαν σ' ἕνα ξάγναντο μέρος ὅπου φαίνονταν τὰ καρβουνισμένα ἐρείπια ἐνὸς ἀγροτικοῦ σπιτιοῦ, καὶ δίπλα σ' αὐτὰ ἕνας μισογχεμισμένος ἀχυρώνας. Τίποτε δὲν ἔδειχνε ὅτι σ' αὐτὸ τὸ μέρος κατοικοῦσαν ἄνθρωποι· βαθεῖα σιωπὴ καὶ νέκρα κι' ἐρημιὰ βασιλεύει.

Ὁ μικρὸς μπήκε μέσ' στὸν ἀχυρῶνα κι' ὁ βασιλιάς τὸν ἀκολούθησε. Ὁ ἀχυρῶνας ἦταν δλότελα ἀδειος. Ὁ Ἐδουάρδος γύρισε καὶ κοιτάξε τὸν ὁδηγὸ του μὲ ἔκπληξη καὶ δυσπιστία καὶ τὸν ρώτησε:

— Ποῦ εἶσαι;
«Ἔνα σαρκαστικὸ γέλιο τοῦ ἀποκρίθηκε. Ὁ βασιλιάς ἀναφε ἀπὸ τὸ θυμὸ του. Ἄρπαξε ἕνα ξύλο, καὶ βέλησε νὰ χτυπήσῃ τὸν ὁδηγὸ του, μὰ καὶ πάλι ἀκουσε ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο πίσω του. Γύρισε καὶ εἶδε τὸν μισόστραβο σακάτη πού τοὺς εἶχε πάρει ἀπὸ πίσω καὶ τοὺς εἶχε φθάσει. Θυμωμένος στάθηκε μπροστὰ του ὁ βασιλιάς καὶ τὸν ρώτησε:

— Ποιὸς εἶσαι σὺ; Τί θέλεις ἐδῶ πέρα;
— Ἄσε τίς ἀνοησίες, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκείνος, καὶ κάτσε φρόνιμα. Τόσο πετυχημένο εἶναι τὸ μακαρέμά μου, πού δὲν μπόρεσε οὔτε τὸν ἴδιο σου τὸν πατέρα νὰ γνωρίσῃς.

— Δὲν εἶσαι ὁ πατέρας μου, δὲν σὲ γνωρίζω. Εἶμαι ὁ βασιλιάς. Ἄν μοῦ ἔχεις κρύψει πουθενὰ τὸν ἀφοσιωμένο μου διηρέτη, φέρε μού τον ἀμέσως ἐδῶ, εἰδμενὴ θὰ τὸ μετανιώσῃς!

Ὁ Κάντν εἶπε τότε μὲ αὐστηρὸ καὶ σταθερὸ ὕψος:
— Εἶναι ὀλοφάνερο πὼς εἶσαι μουρλὸς καὶ γι' αὐτὸ δὲν θὰ σὲ ξυλοκοπήσω μ' ἂν ἐξακολουθήσῃς νὰ λές τίς ἀνοησίες σου, τότε θὰ πῶσῃ ράβδος, καὶ νὰ τὸ ξέρῃς. Οἱ πρελλοκουθέντες σου τώρα δὲν βλέπουν, γιὰτί γύρω σου δὲν ἔναι ξένα αὐτιά

νὰ τίς ἀκούσουν. Κράτησε ὅμως τὴ γλώσσα σου, τὸ καλὸ ποδ σου θέλω, γιὰ νὰ μὴ μὰς φέρῃς καμιά συμφορά ἔταν βρεθοῦμε πάλι με κόσμο. Ἐχτύπησα τὸν πάτερ· Ἄνδρέα καὶ πέθανε καὶ εἶται δὲν μπορῶ νὰ φανερωθῶ ξανά στὴ γειτονιά μας, οὔτε καὶ σὺ οὔτε κανένας μας. Ἐσένα ὁμως σὲ χρειάζομαι νὰ σ' ἔχω κοντά μου. Γιὰ νὰ μὴ μὰς ἀνακαλύψουν πῆρα ἄλλο ὄνομα. Τώρα με λένε Χόμπς, Τζῶν Χόμπς, καὶ σένα σὲ λένε Τζάκ. Αὐτὸ χώνεφέ το καλὰ. Καὶ τώρα πές μου; Ποῦ εἶναι ἡ μάννα σου; Ποῦ εἶναι οἱ ἀδελφές σου; Γιατί δὲν ἤρθανε σὲ μέρος πού τοὺς εἶχα προσδιορίσει; Ἐέρεις κατὰ ποῦ πήγανε;

Ὁ βασιλιάς ἀπάντησε ζαρώνοντας περιφρονητικά τὰ φράδια:

— Μὴ μ' ἐνοχλεῖς με τέτοιες ἐρωτήσεις. Ἡ δική μου μητέρα ἔχει πεθάνει. Ὁ ἀδελφός μου βρίσκεται στὸ παλάτι.

Τὸ ἀγόρι πού συνόδευε τὸν Κάντν γέλασε δυνατὰ καὶ ὁ Ἐδουάρδος θέλησε νὰ χυμῆξῃ ἐπάνω του. Μὰ ὁ Κάντν τὸν ἐμπόδιζε λέγοντας:

— Ἀφῆσέ τον ἡσυχο, Οὔγο, μὴν τὸν ἐρεθίζεις. Ἐχει χάσει τὸ λογικὸ του κι' ἐσὺ με τὰ γέλια σου τὸν κάνεις νὰ γριεῖται ἀκόμη περισσότερο. Ἐαπλώσου ἐκεῖ πέρα, Τόμ, ὄχι Τζάκ, καὶ ἡσύχασε. Ὑστερα θὰ σοῦ φέρω κάτι γιὰ νὰ φῆς.

Ὁ Χόμπς καὶ ὁ Οὔγος ἄρχισαν νὰ συζητοῦν σιγανὰ μεταξύ τους κι' ὁ βασιλιάς ἀπομυκρύνθηκε ὅσο πιδ πολὺ μποροῦσε ἀπὸ κοντὰ τους. Πῆγε στὴ σκοτεινότερη ἄκρη τῆς ἀποθήκης, ὅπου στὸ πατημένο χῶμα ἦταν ριγμένος ἕνας σωρὸς ἀχυρα. Ἐκεῖ ἐκπλήσθηκε, σκέπασε τὰ γυμνά του πόδια μ' ἀχυρα καὶ βυθίστηκε σὲ βαθεῖα συλλογὴ. Πολλές ἐννοιες πλάκωναν τὴν καρδιά του. Μὰ ὄλες τίς παραμέριζε τώρα μιὰ βαθεῖα λύπη, ὁ θάνατος τοῦ πατέρα του. Σὲ ὄλον τὸν ἄλλο κόσμο τὸ ὄνομα τοῦ Ἐρρίκου Ἡ' προκαλοῦσε μόνον τρόμο γιὰ ἔλους ἦταν ἕνα τέρας, πού ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ μονάχα θανατικὸς καταδικες καὶ μαρτύρια καὶ φυλακίσεις μποροῦσαν νὰ βγοῦν. Μὰ γιὰ τὸ παιδί αὐτό, με τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα του μόνον εὐχάριστος ἀναμνήσεις ἦταν ἐνωμένες, καὶ τὸ πρόσπο πού ζούσε στὴ θύμωσή του εἶχε τὰ πιδ γλυκὰ καὶ ἀγαθὰ χαρακτηριστικά. Ἐφερνε στὸ νοῦ του ὄλες τίς τρυφερὲς συνολιές του με τὸν πατέρα του καὶ βυθίστηκε στὶς γλυκόπιρες αὐτὲς ἀναμνήσεις. Τὰ δάκρυα πού κυλοῦσαν καυτὰ στὶ μάγουλά του, ἔδειχναν πόσο ἀληθινὸς καὶ βαθὺς ἦταν ὁ πόνος

του. Σιγὰ σιγὰ ἄρχισε νὰ βραδυάζῃ καὶ τὸ παιδί, ἀποκαμωμένο ἀπὸ τὰ δάκρυα κι' ἀπὸ τὴ λύπη, ἀποκοιμήθηκε στὸ τέλος κλαίγοντας ἀκόμη.

Ὑστερα ἀπὸ πολλὴν ὥρα—πρὸς κρᾶτησε ὁ ὕπνος του δὲν ἤξερε· κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος—μισοξύπνησε, κι' ἐνῶ ἔμεινε ἀκόμη ἔαπλωμένος με κλειστὰ τὰ μάτια καὶ προσπαθοῦσε νὰ θυμηθῇ πού βρισκόταν καὶ γιὰτί βρισκόταν σ' αὐτὸ τὸ μέρος, ἤκουσε ἕνα σιγανὸ θόρυβο: τὸν κρότο τῆς βραχῆς ἐπάνω στὴ σκεπὴ. Τὸ εὐχάριστο ἔμως συναίσθημα ὅτι ἦταν προφυλαγμένος κόπηκε με τὸν πιδ ἀπὸτομο τρόπο. Γιατί τὴν ἄλλη στιγμὴ ἀγρίες φωνές καὶ ἠχηρὰ γέλια τὸν ἔκαναν νὰ τιναχθῇ τρομαγμένος. Ἄνασηκώθηκε καὶ τέντωσε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ εἶδῃ τί τρέχει. Στὰ μάτια του παρουσιάστηκε ἕνα θέαμα. Στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ ἀχυρῶνα σπιθίριζε ἀναμμένη χάμω μιὰ ζωηρὴ φωτιὰ, καὶ γύρω-γύρω, φωτισμένο ἀλλόκοτα ἀπὸ τίς κόκκινες ἀνταίγιες τῆς φωτιᾶς, ἦταν μαζεμμένο τὸ πιδ κουρελιάρικο, τὸ πιδ πολὺμορφο καὶ τὸ πιδ ἀπαίσιο σκυλολόγι πού μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ γυναίκες καὶ ἄνδρες ὅπως παρουσιάζονται μονάχα στὶς ἱστορίες πού γράφουν γιὰ ληστές καὶ γιὰ κακούργους, καὶ στοὺς ἐπιβάτες πού μὰς βασανίζουν τὴ νύχτα. Ἄναμεταξύ τους ἦταν ἄντρες δυνατοὶ καὶ μεγαλοκαμωμένοι, μ' ἠλιοκαμμένα πρόσωπα, μακριὰ ἀχτένιστα μαλλιά, καὶ κουρελιασμένα ρούχα, καθῶς καὶ νέοι κουρελιῆδες με βλοσυρὴ καὶ ἀγρία ἔκφραση, στραβοὶ ζητιᾶνοι με δεμένα μάτια, σακάτηδες με ξυλοπόδαρα καὶ δεκανίκια, ἀπαίσιοι λωδία-ρηδες με τίς πληγές τους ἀνοιχτές.

Ἐνας τροχιστής, ἕνας γανωτῆς κι' ἕνας μπαρμπέρης βρισκόνταν ἀνάμεσά τους ἔχοντας μαζί καὶ τὰ σύνεργα τῆς δουλειᾶς τους. Ἄπ' τίς γυναίκες, ἄλλες ἦταν ἀκόμη κοριτσιάκια, ἄλλες νέες στὰ καλύτερά τους χρόνια, ἄλλες πάλι γριές καὶ ζαρωμένες σὴν στρίγγλες, ὄλες ἔμως φωνακλόυδες, γλωσσούδες, φιλόνοιες, ἀκάθαρτες καὶ κουρελιάρες. Τὴν πέρα συμπλήρωναν μερικὰ παιδιὰ με τρισάθλιο παρουσιαστικὸ, καὶ κἀνάδου σκυλιὰ κοκκαλιάρικα καὶ φουρισμένα, πού δίχως ἄλλο θὰ χρησίμευαν γιὰ νὰ ὀδηγοῦν τοὺς τυφλοὺς.

Εἶχε πιδ νυχτώσει, ἢ παρὰ εἶχε τελειώσει τὸ δεῖπνο τῆς. Τώρα θάρχιζε τὸ πιστὸ καὶ ἡ κανάτα με τὸ τσίπουρο ἔκανε τὸ γύρο. Ἐξαφνα πολλοὶ ἄρχισαν νὰ φωνάζουν:

— Ἐνα τραγοῦδι, ἕνα τραγοῦδι! Ἡ Νυχτερίδα, ὁ Ντικ κι' ὁ Κουτσόπῶδης νὰ μὰς ποῦν ἕνα τραγοῦδι!

Ἐνας ἀπὸ τοὺς στραβοὺς σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέση του, ἔβγαλε τὸν ἐπίδεσμο πού σκέπαζε τὰ κατὰγέρα μάτια του, καὶ πέταξε τὴν τενεκεδέ-νια ἐπιγραφή πού κρεμόταν ἀπ' τὸ λαιμό του καὶ πού παρακαλοῦσε τοὺς διαβάτες νὰ τὸν ἐλεήσουν. Ὁ Κουτσόπῶδης πέταξε κι' αὐτὸς τὰ δεκανίκια καὶ στηλώθηκε στὰ δυὸ δυνατά του πόδια. Κι' οἱ δυὸ τους μαζί ἄρχισαν νὰ τραγουδοῦν ἕνα μῦρτικο τραγοῦδι. Οἱ ἄλλοι τοὺς συνόδευσαν χτυπώντας τὰ χέρια τους, καὶ κάθε στροφῆς τὸ τέλος τὸ τραγουδοῦσαν κι' ἐκείνοι ἐν χορῷ. Ὄταν ἐφθάσε ἡ τελευταία στροφή, τὸ γλάντι εἶχε ἀνάψει σὲ τέτοιο σημεῖο, πού δὲν ἔφησαν τοὺς δυὸ τραγουδιστὰς νὰ τελειώσουν μοναχοὶ τους, ἀλλὰ ὄλοι ἄρχισαν νὰ τραγουδοῦν ἀνάκατα με τίς πιδ ψηλές φωνές τους, τόσο πού ἔκαναν νὰ τρίξουν οἱ τοῖχοι καὶ ἡ σκεπὴ τοῦ ἀχυρῶνα.

Σὴν τελειώσει τὸ τραγοῦδι, ἄρχισε ἡ κουβέντα. Ὁ Ἐδουάρδος, ἀκούγοντας τίς ὀμιλίες τους ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα πὼς ὁ Κάντν, ἢ μάλλον ὁ Χόμπς, δὲν ἦταν κανένας νεοσύλληκτος ἀλλὰ μέλος παλιὸ καὶ σημαντικὸ τῆς συμμορίας. Τὸν ριτωῦσαν πὼς τὰ πέρασε ἀπὸ τότε πού τοὺς εἶχε ἀφήσει, καὶ ὅταν τοὺς εἶπε πὼς εἶχε κάνει ἕνα φόνο, ἀκούστηκε ἕνα φιθύρισμα θαυμασμοῦ κι' ὄλοι ἤπιαν στὴν ὑγεία του.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

Ποῦ εἶναι τὸ βῶδι πού σέρνει αὐτὸ τὸ ἄρτρο; (Ἐστία ἀπὸ τὸν Κάποιον)

δρηγήσουν τον ήλιο που έβουσε, το νεκρό που χάθηκε και την αγαπημένη που φύγε μακριά, για πάντα ίσως.

Νέλλη

Ο ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Ο Γιαννάκης κούραστηκε να παίξει. Πέταξε μακριά το σπαθί και τη χιρτινή περικέφαλαία του, και πήγε να καθήσει στο πεζούλι της αούλης. Αντίκρι απ' τη μισανόιχη πόρτα του λυσταριού, βλέπει τη μαννούλα του που πλένει. Τό βλέμμα του παιδιού δεν τ'ο σταματά ή επίπονη δουλειά της μητέρας. Έχει δίπλα στη γλάστρα με το παράξενο αυτό φυτό, (που ο Γιαννάκης δεν ξέρει πως το λένε) μια πεταλούδα χροεύει σαν τρελλή γύρω απ' το μπουμπούκι, που είναι ετομο ν' άνοιξη. Μιά πεταλούδα! σωστός πειραματισμός με τ' άνοιχτά χροεύφτερα της πούχαν πάνω γαλάζιες βούλες. Με μάτια λαμπρά και στόμα που τ'ο χαμόγελο τ'ο μισανόιχτε, όρα ό Γιαννάκης (άστοχαστο μυαλουδάκι, που νόμισε πως τήν όμορφη ψυχή θά μπορούσε να κλείσει στην ρόδινη χροεύφτισα του!) και καταράκι! ή γλάστρα άναποδογοργίζει στις πλάκες και σπάει, κι ή πεταλούδα... ή πεταλούδα πέταξε ψηλά στις γλάστρες με τους ήλιους.

Φτωχό μου Γιαννάκη... Με τ'α μάτια ψηλά, κοιτάζει διακουσμένους τ'α χροεύφτερα στις μικρές χροεύφτισες, τ'ο μισανόιχτες παιχνιδίζεις ό ήλιος. Δέ βλέπει ή δέ θέλει να δή τή μαννούλα του, που με τις άποινάδες στα χροεύφτα πετάχθηκε απ' τ'ο λυσταριό να δή τί κατάφερε κ'άλλ' ό γιός τής. Μιά, δυό μπάτσες ξαναφέρνουν τ'ο Γιαννάκη απ' τ'ο ήλιους στη σκασιμένη γλάστρα, και τ'α ματάκια προχρονό δάκρυα κι' ό Γιαννάκης ξανακάθεται μελαγχολικός στο πεζούλι. Η ήσυχία ξαναόρε στην αούλη. Δέν διακόπτεται παρά μόνο που και που από τ'α νερά που χύνονται στο λυσταριό. Και πάλι ήσυχία. Ξαφνικά, χροεύφτα τροεύφτισματα γεμίζουν τόν άέρα: Περοφόν χελιδόνια, σ'ίζοντας τόν χροεύφτο άνοιξιμάτου άέρα με τις φαιλιωτές τούς ούδες. Τ'α διακουσμένα ματάκια τ'ο Γιαννάκη ύφώνονται στον ύδρανό. Μιά χροεύφτα άχτίνα του άστέγινουσι κίλλα τ'ο δάκρυα. Τ'ο στόμα ξανοίγει χροεύφτλωντάς κι' ό Γιαννάκης άρχίζει να χοροπηδά, στέλνοντας φίλια στα χελιδόνια, που με τ'α ξεφωγητά τους, από ψηλά, τόν άκομπανιάρουν.

Έβα

ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΑΚΙ

Τ'ο δυστυχισμένο τ'ο ποντικακι Νά τ'ο, στη μέση τ'ο δρόμου, άψυχο, νεκρό. Είναι άκομπ μικρούλι, μόλις μπήκε στη ζωή και πέθανε. Μικρό, ήσυχο, άμείρμνο, δέ σκεφτόταν τ'ο τέλος που τ'ο περιμένα. Ήκαιζε, έτρωγε, κ'όμιόταν. Μά έφτασε ή ώρα που έπρεπε να ζητήση μονάχο τόν τ'ο φαί του κι' άρχισαν τ'α βάσανά του. Πρώτα τ'ο κνηγόνος ή γάτα. Άδικα βέβαια, γιατί γλύτωνε πάντα τ'ο πογηρό, έφαρμόζοντας τή διδασκαλία της κ'όρα-ποντικακινας. Ηόρε όμωσ ή ώρα του. Γαλάστηκε

άπ' ένα κομμάτι τυρί βαλμένο σ' ένα ντουλαπάκι συρματένιο. Με δυό πήδους βρέθηκε μπροστά του, μα δέν πρόλαβε να τ' άγγίξη. Τ'ο ντουλαπάκι έκλεισε και τ'ο ποντικακι φυλακίστηκε. Άδικα φώναξε, έτρωξε, χτυπήθηκε. Δέν μπόρεσε να φύγη.

Κι' όποτε από λίγο κοιμήθηκε τόν αιδώνιο ύπνο. Και νά τ'ο τ'ορα στη μέση τ'ο δρόμου άψυχο, νεκρό. Δικέφαλος Άετός

ΤΟ ΞΑΦΝΙΚΟ

— Άχ, καίμένη, άρχισε ή Κάκια, δέν ξέρεις πόσο είμαι στενοχωρημένη. Κάτι κακό θά μου συμβή, ξαφνικό! Για πρώτη φορά άκουα τήν αγαπημένη μου φίλη να μου μιλά έτσι, μου φάνηκε άστατο κι' έμπηξα τ'α γέλια. — Ά! μου κάνει, ξαφώνοντας χροεύφτωμένα τ'ο μούτρακι τής, μή γελάς! Θά δής πως θάβγω άληθινή. Είδα ένα όνειρο, ώ, μά ένα κακό, πολύ κακό όνειρο.

— Άσε, Κάκια μου, τις δεισιδαιμονίες κι' έλα να μου πής 'Ιστορία, γιατί δέν θέω γρύ... Ηόρε μουρμουρίζοντας «δεισιδαιμονίες... θά τ'ο δούμε»... Παράσπον όι όρες και σχολάσαμε. Σ'όλο τ'ο διάστημα ή Κάκια φαινόταν ύπερβολικά ταραγμένη. Μούρε δροεξη να τήν πειράξω.

— Έ, Κάκια, τής λέω, τ'ο ξαφνικό σου άκομπ δέν ήθε; — Κάνε ύπομονή και θά δής. — Όψο, άνοησίς! παύσε πιά, Κάκια, πως σου μπήκαν αυτές όι σκουριασμένες ιδέες στο μυαλό; Άκουξ έκει! Είδε σου λέει ένα κακό όνειρο, κάτι ξαφνικό θά τής συμβή. Δέν περίμενα, Κάκια μου, νάσαι τόσο άνοητη. Τέντωσα τ'α ματάκια τής, κοιτάζοντας με μ' έκπληξη και θυμό: — Άνοητη; Έγώ άνοητη; Δέν σου ξαναμιλώ. Και σ' είχα για τήν καλύτερη μου φίλη. Τώρα κατάλαβα τήν καρδιά σου.

— Πώς; τί είπες; Κατάλαβες τήν καρδιά μου; Όξ να πής πως είμαι κακιά. Έγώ κακιά; Έγώ;

Και γεμάτη θυμό δροεξη έπάνω τής να τήν έγλωσα. Τής άραξα τ'ο μαλλάκι μα σύγχρονα αισθάνομαι ένα δυνατό χροεύφτο στο μάγουλό μου. — Ά! δέν φοβή, δέν τής ξαναμιλώ! Και γρηνά φωνοκρμετέ να φύγω, όταν ξόφνου άκούω ένα κροεύφταλένιο γέλιο. Τ'ο γέλιο τής Κάκιας. Γυρνά ξαφνιασμένη.

— Έ! φίλη μου, άκούω να μου λέει, πως να μην πιστεύω έπειτα στα όνειρα; Αυτό δέν ήταν ξαφνικό;... Δέν άπάντησα ή σιωπή μου όμωσ έπιβεβαίωσε τ'α λόγια τής.

Ρέλια

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Μπεμπέκα δάγκασε τόν Τοτό στο φρούδι. Η μμμμ τους βλέπει τ'ο σημάδι και τόν ρωτά: — Ποιός σέ δάγκασε; — Ο Τοτός, για να κούψη τή Μπεμπέκα, άπαντά: — Δαγκάθηκα μόνος μου. — Μπά! και πως έφτασε τ'ο στόμα σου ως έκει; — Άνέβηκα στην καρέκλα. Γεώργιος Παπουλάς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΦΥΛΑΞΕΩΣ»

Αθήναι, 12 όδος Εδριπίδου, τήν 23 Μαΐου 1932

Δέν παραλαβάνω γράμματα με άνεπαρκές γραμματοσήμο, για τ'α όποια πρέπει να πληρωσω πρώτιστο. Ζυγίζετε τα και βάζετε τ'ο γραμματοσήμο σωστό. — Δέν άπαντώ σε κανένα, όταν με ρωτά για πράγματα που τ'α έχει ό 'Όδηγός τ'ο Συνδρομητού. Τιμάται δρ. 5, τα χροεύφτωμα δρ. 5, και πρέπει να τόν προσηθενθώ όποιος θέλει να λαβαίνη μέρος στην κίνηση.

ΜΕ τ'ο φυλλάδιο τ'οτο τελειώνει ή Α' Έδρα τ'ο 1931 (γιατί, καθός έρετε ό χρόνος μου άρχίζει από 1ης Δεκεμβρίου). Παρακαλώ πολύ όσους λήγει ή συνδρομή τους μ' αυτή τήν έδρα, να τήν άνανέωσουν άμεσα. Καταλαβαίνω βέβαια πόση άνάγκη έχω τώρα μ' αυτή τήν κρίση και με τήν ύψωση τ'ον τιμών... Άν έξακολουθώη μάστιχα, θάναγκασθώ κι' έγω να πάρω τ'α μέτρα μου. Όλα τάλλα έδραματάκια περιδικά έλάττωσαν κίλλα τις σελίδες τους ή άδύησαν τή συνδρομή τους. Έγώ τίποτα άκόρα. Δέν πρέπει λοιπόν — τουλάχιστο — νάνανάωνετ'ε έγκαίρως τή συνδρομή σας;

Στ'ό άρχομενο, δροευκίως, θά δροευκισθώ ή «ήη Κυριακή». Ο κ. Βόττης τήν εικονογράφος τόσο όμορφα, τόσο... άνοητά! Μόνο τήν εικόνα τής Μόνα Βάννας, που βραβεύθηκε στην προηόδομη, δέν θάχη, γιατί δέν μου έστειλε φωτογραφία τής. Θά βάλω όμως τις εικόνες μερικόν άλλων βραβευμένων.

Είδες, Κυρά-Φροσύνη, ότι τ'ο πασαλιό σου κομμάτι δροευκισθήκη. Διαδεδόξα τ'α συγγρητήριά σου στην Περισπασάδα για τ'ο δικό τής. Ο κ. Ε. σ' έχαριστάει πολύ για όσα γράφεις. Άλήθεια, είναι θαυμαστή ή σάτυρα τ'ο Μάρκ Τουαίν στις γελοίες αυτές άλλικές συνθήκες κι' έθιμοτυπίες. Κι' ή ιστορία τ'ο παιδιού που τρωεί τ'ο έξλο αντί για τόν πριγκίπα τής Ουάλλιας είναι και κομική και ήλιερή, όπως πολύ καλά τή χαρακτηρίζεις.

Τι όρατό τ'ο γράμμα σου, Άνθισμένη Ασημονιά! Ίδιαίτερα σ'α συγγρησαν αυτά που γράφεις έξαφορμής τής Έγκυκλίου κι' ή παρατήρησή σου ότι τ'ο καλύτερο δίδαγμα σ'αξ δίνω με τήν ίδια μου τή ζωή, γιατί άποσιώθηκα σ' ένα έργο κι' άφιέρωσα σ' αυτό όλες μου τις δυνάμεις, και άγωνισθήκα να νικήσω όλα τ'α έμπόδια — πράγμα βέβαια που πρέπει να κάνει κάθε άνθρωπος στέν κόσμο.

Έλαβα, Κραυγή Νίνας, και θά σου πώ όταν έλθω ή σερρά του. Ναι, προτιμώ τ'α φαεινά κομμάτια από τ'α μελαγχολικά και τ'α ρομαντικά. Κυρίως μ'άρεσαν τάληθινά, τ'α παρμένα από τή ζωή. Άλλ' αυτό δέν σημαίνει. Καθένας πρέπει να γράφει κατά τήν κίλην του και τή διάθεσή του. Και τότε τ'ο κομμάτι του θά είναι καλό. Γιατί αυτό βέβαια είναι τ'ο κροεύφτο: να γράφεις καλά σ' έ,τι είδος σου άρέσει.

Έκαιμας καλά που μου ξαναγράψες, Προϊνέ Κελιάδα, που φαίνεται όμωσ πως σου άπήνησα και μετ' άλλα σου γράμματα και θά είδες από τή ζωή. Άλλ' αυτό δέν σημαίνει. Καθένας πρέπει να γράφει κατά τήν κίλην του και τή διάθεσή του. Και τότε τ'ο κομμάτι του θά είναι καλό. Γιατί αυτό βέβαια είναι τ'ο κροεύφτο: να γράφεις καλά σ' έ,τι είδος σου άρέσει. — Έκαιμας καλά που μου ξαναγράψες, Προϊνέ Κελιάδα, που φαίνεται όμωσ πως σου άπήνησα και μετ' άλλα σου γράμματα και θά είδες από τή ζωή. Άλλ' αυτό δέν σημαίνει. Καθένας πρέπει να γράφει κατά τήν κίλην του και τή διάθεσή του. Και τότε τ'ο κομμάτι του θά είναι καλό. Γιατί αυτό βέβαια είναι τ'ο κροεύφτο: να γράφεις καλά σ' έ,τι είδος σου άρέσει.

σχεδιασμένη σαν τις άλλες. Ίδως: π. χ. τή Μ. Εικόνα τ'ο Κάσιου που δημοσιεύσθ ό σήμερα. Δέν βρίσκω καλή διαφορά; Ναι, περίεργη αυτή ή άκαταστασία τ'ο κροεύφτο στή χώρα σας. Ίστερ' από θερμοκρασία 30 βαθμών κι' από πλαγερδ λίθα, χιόνια στο βουνό. Και τ'ο κακό είναι που βλάπτηκαν τ'α δέντρα και τ'α σπατά.

Όχι, Τριπολιτσάκι, όστε στη γειτονία μου δέν γκροευστήκη κανένας φούρνος; Κι' όμωσ μωδγράφες γρήγορα, μπράβο! Στην άρήμηση τ'ον Άσκήσιων τ'ο 18ου φύλλου έγινε πραγματικώς ένα λάθος: Τήν 244 άκολουθεί ή 246, όστε Άσκήσις με άριθ. 245 δέν ύπάρχει. Ένωσες ότε δέν θά ύπάρχει όστε στις Άόσεις. Όστε... τ'ο λάθος άσημαντό.

Έχω ένα γράμμα σου, Άϊντά, με χρονολογία 3 Άπριλίου, που μου γράφε όμωσ πράγματα που έγιναν μετ' τ'ο Πάσχα. Θά είναι, χωρίς άλλο, από 3 Μαΐου. Ναι, άφου ήσουν άρρωστη, δέχομαι τή συλλογή σου. Κομμάτι όμωσ θά μου στείλεις μόνον ένα: ή έκεينو διορθωμένο, ή άλλο.

Στην ήλικία σου, Νόρα, δέν μπορεί παρά να σου άρέσουν τ'α παιχνιδία και με δυσκολία να σπώνεσαι στο γραφείο. Βλέπεις όμωσ ότι είναι άνάγκη — κάποτε κι' έχαριστήση — να τ'ο κίνησι κι' αυτό. Σου έστειλα 5 τετράδια κι' έλπίζω να μου γράφεις συχνά.

Δέν είδα αυτές τις συνεντεύξεις, Φεμινίστρια, ύποβάτω όμωσ ότι τ'ο περιορίζονται στο να εκφραζόνε τα συναίσθημά τ'ους, σημαίνει ότι είναι πολύ όποκειμενικοί. Βέβαια, ό λογοτέχνης μπορεί να εκφραζέται τ'ο συναίσθημά τ'ο, αλλά δέν άρκει αυτό για μιά άσοδηρή έργασία. Χροεύφτεται δηλαδή να είναι και άντικειμενικός, να μελετά, να κοιτάξη τόν κόσμο, τή κοινωνία, τή ζωή, τήν ιστορία, όλα. Άλλοιούτικα δέν θάχουμε παρά μόνο λυρικά τραγούδια (έκφραση συναίσθημάτων) κι' όστε κοινωνικό μωτιστόρημα, όστε κοινωνικό ή ιστορικό δράμα κτλ. — Για τή μακρά σιωπή σου, που τή βρίσκεις τόσο άδικαιολόγητη, δέν μπορώ παρά να σε συχερώσω, αλλά... γράφε μου τώρα πιο συχνά.

Λαχάρα τής Άεστεριός, έχαις πολύ δικιο, παιδί μου, αλλά έκεινος ό έρανος μ' έβαλε σ' άμηχανία. Γιατί δέν έχω ιδιαίτερη όηρησία για τέτοια πράγματα, κι' αν έκανα τήν άρχή, δέ μου έστελναν κι' άλλο και δέν θά πρόφταναι να διαδιδάξη χρήματα, να πάρνω άποδείξεις, να τις στέλνω στέος δωρητάς, να κρατ'ω βιβλίο κτλ — που άνοιξες πολύ θά μάπαχολεύωσαν. Έχω λοιπόν στη διάθεσή σου αυτές τις 150 δρ. και λυπομάι πολύ που στενοχωρήθηκα. Τ'ο φειδωλό μου τ'ο άνεύωσα.

Πολύ όρατα ή σκέψη σου, Γλυκειά Παρηγοριά, για τήν Έγκυκλίο: Μας φέρνει τιμ' και μάς κολακεύει να συσταίνων τ'οσ θεματ'α τ'ο περιοδικό έκεينو που μετς διαλέξαμε μέσα σ' όλα τάλλα. Όσο για τή Μυθολογία, που ή άγνοία τής σε δυσκόλεει στις λύσεις, εύκολο είναι να τή μάθης, άφου μάλιστα σου άρέσει. Γράφουν ένα σωρό βιβλία. Ένα μόνο να διαβάσης, άρκει.

Μακεδονικό Έντελέθις, χαιρω κι' έχαριστάω που ή προπαγάνδα σου για μ'ενα προσέθετε τόσο. Ένέκρινα τ'ο φευδώνωμο τής φίλης σου και τώρα είδα κι' όί τρεξ... όμοιομορφες. Πής τής άδελφής σου ότι τήν περιμένω. Τι σου είπαν για τ'α πόδι; Έύχομαι να μην είναι τίποτα. Δέν έβρω ρωτήσια με Άγγελια αν ή «Χαρομένη Μυροφώτα» δέχεται μέλη. Πηλιό μου Αθήνη, πόσο μ' έχαριστήχη

σε τ'ο γράμμα σου. Σου άπαντώ έδώ για να ξαναθυμηθής ζωηρότερα έκεινα τ'α χρόνια. Έλαβα τή συνδρομή τ'ο Ίωάννη που τόν φίλω. Πολλά χροεύφτισματα στην παλιά μου Έλληνική Θεότρη και φίλια από Μαξίτσο, στη μικρή μου έκ γενετής συνδρομητήρια...

Νά κι' ή παλιά μου Φωτιά! Έγινε κι' αυτή μητροπολιτ'α και μωδρόνι συνδρομητή τ'ο Γερασιμάκη τής. Έλαβα και τή συνδρομή τ'ο Χιονισό, τής άδελφής τής, που είναι τώρα στην Άμερική. Θεμρες έχαριστίες κι' έγκάρδια χροεύφτισματα.

Έλας, θά είδες τήν έγκριση τ'ο φευδώνωμου σου. Με χαρά σε δέχομαι στην κίνηση και σ' έχαριστάω για τ'α καλά λόγια και για τ'ο ξεπαθάσμα. Σου έστειλα τετράδια και χαρτί λύσεων. Γράφε μου.

Αυτή, Νεράιδα τ'ον Άργώ, ήταν μία περιπέτεια και δυσάρεστη κι' έχαριστή. Δέν μου γράφεις όμωσ τί άπέγνε τ'ο άρρωστο έαδραράκι. Θά πώ στις φίλες σου ότι τις παραμήλωσε γιατί είχες άποκλεισθεί ένα μήνα στη Γλυφάδα! άλλα πρέπει να δικαιολογηθής και σ'ό με μιά Μ. Άγγελια και να ζητήσης τις δεισιδαιμονίες που θέλεις.

Έχαριστάω, Τζιτίνα, για τ'α όραύματα κι' άληθινά σωγνηνικά λόγια που σου ένέπνευσε ή άναγνώριση τ'ο Ίκουργέιου. Για τήν άρροπορία, έδώ είναι πιά που έφαρμόζεται ή παρομιά κ'άλλοι έργα παρά ποτέ, κι' έύχομαι να τήν πούμε γρήγορα και για τ'ο μεγάλο μας Παλαμά, για τί κι' αυτός, καθός λές, πρό πολλού έπρεπε να χύη πάρει τ'ο Νόμισελ. Κούφιοι έγκεφαλικάδες είναι αυτοί που τόν έπικρούν, όχι τ'α ποιήματά του, που δέν τ'α καταλαβαίνων... Κομμάτι μπορείς βέβαια να στείλεις στο περιοδικό τ'ο συλλόγου, όχι όμωσ και σ'έμένα τ'ο ίδιο. Η Η Γ. δέν είναι πιά.

Καθόλου δέν σε βραβέθηκα, Χαριώτο ποέτα, και μπορεί να μου γράφεις όσα θέλεις συχνά, μόνο θά σε παρακαλέσω με πιο μαύρο μελάνι, για να μην κούραζω τόσο τα μάτια μου. Ναι, να μελετήσης, και να μελετήσης πολύ για τις έρετές. Πώς άλλοτώς θά πάρης τ'ο άριστά που περιμένω;

Και σ'ο Άγνή, μελέτη, μελέτη! Δέν παύαίτε που δέν θά μου γράφεις τώρα συχνά. Ένας μήνας είναι αυτός, θά περάση, και τότε με τί χαρά θά μου αναγγίλεις τ'ο θρίαμβό σου και θά συνεχίση τή άλληλογραφία σου!

Ο Άρίων, ό Π. Ναύτης, ή Άσάλωνη Ζωή, και άλλοι, και άλλες, μου γράφουν τί όρατα που πέρασαν στη γιορτή τής «Ένώσεως Συνδρομητών» στο Βετιξ. Άνάμεσα σ'άλλα παίχτηκε με μεγάλη επιτυχία και τ'ο «Γαλάζιο Πουλί, τ'ο σωγνηνικό δραματάκι τής δ. Καρακάλου.

Σου έστειλα, Γιούλη Άνθη, 10 τετράδια. Ο όρος «Κροευτογραφία» μπορεί να ταιριάζη, έχομε όμωσ τ'ο «Κροευτογραφικό». Είναι λυπηρό να σου καθυστεροην τετράδια τόσο καιρό, και πρέπει να βάλης μιά Μικρή Άγγελια να τούς τ'α ζητήσης. Γιατί έγώ βέβαια δέν μπορώ να τ'ο κάμω.

Τ'ο Άγγελια τής Άναστάσεως, Έβα, που δημοσιεύσθ στο πασαλιό μου φυλλάδιο, είναι έργο τ'ο γροεύφτο ζωγράφου Α. Ζιζι. Έύχομαι καλή επιτυχία στις έρετήσεις. Ο κ. Ε. σ' έχαριστάει για τ'α καλά λόγια.

Πολύ μου άρεσε τ'ο πρώτο σου γράμμα, νές μου φίλε, Έυάγγελος Κ. Κοκκινε. Τις όδηγίες που γροεύεις θά τις βρής στέν «Όδηγό» που σου έστειλα. Έλπίζω να πιά

ρχος και φευδώνωμο και να μου γράφεις συχνά. Έρσάνη, Μίκου Μάου, Έδοεράτι Παζινέ, και τ'α δικά σας γράμματα μ' έχαριστήσαν πολύ. Άλλά δυστυχώς δέν έχω πιά τόπο. Με μεγάλη χαρά, και με τις καλύτερες μου εύχές, αναγγέλλω τούς έδοεράτι έρεθώνες τής αγαπημένης Μιμόλας και Ίριδος Μυροήνη — δηλαδή τής δ. Παπίνας Ζαντέ, από τόν Πύργο — με τόν κ. Γεώργιο Παπαγιάννη.

Τ'ο πρώτιστον καθήκον τ'ο κροεύφτο συνδρομητού είναι ή έργασία άνεύωσις τής συνδρομής του

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΦΕΥΔΩΝΩΜΩΝ

Κανένα φευδώνωμο δέν έμφρονεται, όστι ένανεύεται, αν δέν συνοδεύεται από τ'ο δροεύφτο, δρ. 10. — Τ'α έμφρονόμενα ή ά αναυόμενα ισχύουν ως τήν 30 Νοεμβρίου 1932. Όσα αναυόμενα έκ'ο Α. ένήμου σε άφροια και όσα έκ'ο Κ. σε κροεύφτια.

Νέα Φευδώνωμα: Κόρη τ'ον Φαίκων, κ. (ΑΑ). Άραπάκι, ά. (ΚΜ). Νέα Ζωή, κ. Μυστηριώδης Ίπασια, ά. (Έαπερόντο). Χροεύφτολο Βασίλισσα, κ. (Έαπ.). Μενεξεδέλιο Μπουκετάκι, κ. (Έαπ.). Κροεύφτο Διαβολάκι, κ. (Έαπ.). Άγνό Φεγγάρι, — και όχι Κλωμό Φεγγάρι που τ'ο χει άλλος — κ. (Έαπ.). Θαλασοδαριμένο Άκρογιάλι, κ. (Π.Υ.Α.Π.). Νεροπαλή Παιδούλα, κ. (ΣΠ). Άμείρμνο Πουλί, κ. (ΣΑ). Τσιγγάνική Όμορφιά, κ. (ΜΧ). Ναυτάκι τ'ο Αγαίου, κ. (ΟΜ). Αδρια, κ. (Γεά'σας, Διαπλή/λα)

Άνανέωσις Φευδώνωμων: Κλωμό Φεγγάρι, ά Βασιλοπούλα, κ. Σιφονέτ, κ. Χαρά τ'ο Σπιτιού, κ.

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους τής: Μάβελ (τις έλαβα πολύ έγκαίρως, αλλά γιατί μου γράφεις τόσο λίγα;) Μακεδονικό Λαϊόν (αυτό σου ένέκρινα κι' έτα κι' όί τρεις έστε λουλούδια) Γιόλαν (έστειλα 10 τετράδια καθόλου δέν μ' ένοχλεί ή «φλοορία» σου, όταν μάλιστα μου λές: τόσο εύχρόστα πράγματα) Ροδόγελν (έστειλα 12 τετράδια τί όρατα που μου περιγράψες τή γιορμητιά σου με τήν Όνειροπλέχτρα) Πέρορο Λογαστρίτην (είδα τήν «παράκλησή» σου, αλλά δέν είναι σωστό να επιθεωρούμε με τ'α παιδιά αν έπρόκειτο για σχολικά βιβλία, μποροσε αλλά τ'α λογοτεχνικά είναι είδος... πολυτελείας) Παρηγορο Άγγελον (έστειλα 5,τι έζήτησες καρμιά ενόχληση, έννοια σου) Πειραιωτάκι (όρατα μου περιγράψες τήν έπίκοπή σου στην Άκρόπολη διάθας και τή σημερινή «Αθηναϊκή Έπιστολή») Χλόνη (τι όρατα τ'ο μαγιάτικο γράμμα σου! διαδιδάξω τ'α σωγρητήριά σου στη δ. Καρακάλου) Όνειροπλόον Έλληνοπολιάν (έστειλα τις έρετήσεις σου στο σχολείο μπορείς να τις γράφεις στην καθαρεύουσα) τ'α κομμάτια σου όμωσ για τή Σελίδα γράφε τα όπως μιλάς, δηλαδή σε πολύ άπλή γλώσσα, που δέν είναι βέβαια «μαλλιαρή» ή άληθεια είναι ότι έχομε δυό γλώσσες: τήν καθαρεύουσα τ'ο σχολείου και τή δημοτική τής Λογοτεχνίας και τις δυό πέπει να τις καθαίνουμε) Άερολούλουδο (με συγγρηση διάθασα τ'ο γράμμα σου, παλιό μου φίλε) είμαστε τώρα μακριά, αλλά και πάντα κοντά, βλέπ'ο σου έστειλα Όδηγό και τετράδια κι' έχω στη διάθεσή σου όπόλοιπα δρ. 48,80.) Μιμόλα (δέν

πειράζει άρνού ήταν τα μαθήματα ενέκρινα ψευδώνυμα της άδελφής σου κι' έστειλα 14 τετράδια τώρα περιμένω . . .) Γαλατσιανή (εγκριτικό για όλα εμ' έντελώς σύμφωνη με τίς ιδέες σου νάρθής έδω να σπουδάσης, κι' άρνού σ' άρέση ή Φιλολογία, αυτή ν' ακολουθήσης) Έρνάνην (σου έστειλα μέσα Σ. Χ. 26 τετράδια Μ. Μ.) Γάουνα, Μανδονικό Νούφαρο κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 20 Μαΐου, θάπαγνησω στο έρχόμενο.

ΜΗ ΑΠΗΜΟΝΕΙΤΕ πός κάθε παραγγελία σας, για να έγκληθείς άμέσως, πρέπει να συνοδεύεται και με μιá τυπωμένη ταμνία, άπ' αυτές με τίς όποιες σας στέλνεται τό φύλλο κάθε έκδομάδα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τού 259ου Διαγωνισμού Δόσων. Αί λύσεις τού φύλλαδιού τούτου είναι δέ σταί μέχρι της 23 Ιουλίου.

359. Λεξιγράφος
Άρχιλος—όποιος—βασιλιάς
Έπήγε στο παζάρι
Κι' άγόρασε . . . μιá ούρα.

Μ' άμέσως χάθηκν αυτός,
Κι' ό λύτης με καμάρι
Φιλόσοφο τηρά.

Λαχάρια της Λευτεριάς

360. Συλλαβόγραφος
Τό πρώτο μου είν' έπίρησ'ια,
Τό δεύτερο νησάκι
Και τ' όλο μου γεμίζεται
Μ' άέρα ή με νεράκι,
Μέ λάδι, με νεράκι.

Κυρά Φρεσώνη

361. Στοιχειόγραφος
Όπως μ' έχτισαν άν μείνω,
Είμαι κάτι τι όχρικό
Χωρίς κεφαλή, θά γίνω
Κάτι ούράνιο, λαμπρό.

Θαυραλέα Έλληνίς

362. Μεταγραμματισμός
Άν τάφήσης όπως έχει,
Ζώο βλέπεις σπιτικό
Μ' άν τή μέση του άλλάξης,
Θά το φάς κι' ίσως ψητό.

Σεπασμένη Λαίδη

363. Τρίγωνον
***** =Νήσος τού Αιγαίου
**** =Γενναίος, παλληκάρι
*** =Πατριάρχης της Γραφής
** =Αντωννρία
* =Σύμφωνον

Καθέτως τά ίδια

Δάκρυ της Μοναξιάς

364. Κρυπτογραφικόν
12345678 =Ποταμός.
27428 =Πίνεκαι.
8628 =Έξόγκωμα.
423675 =Χώρα.
5758 =Όμηρικός ήρας
623424 =Γεωγραφικός όρος.
723158 =Προδότης.
823154 =Κράτος.

Λευκάτας

365. Στενογραφία ΤΟΜΕΝΖΗΥΑΔΩΚΦΓΙΑ

Διά τών γραμμάτων τούτων, όσα δήποτε φορές άπαναλαμβανομένων, άποτελείται ρητόν τού Σοφοκλέους έξ έπτά λέξεων. Τά γράμματα έτέθησαν καθ' ήν σειράν πρωτοπαρουσιάζονται είς τό ρητόν.

Ρασπουτιν

366. Άκουστικίς έμ Μεταγραμματισμού.

Τών κατωτέρω λέξεων νάλλαχθούν τάρχικά όσες νάποτελεσθούν άλλαι τό-

σαι λέξεις και διά τών άρχικών αύτών νά σχηματισθί τύραννος.

Άσος, Άγο, τόπος, Άρα, Άαμα. Ντάλια

367. Έλλειποσύμφωνόν

ω - ο - ει - ω - ο - ει - ι - υα - υα - ου - ειαι - ω.

(Στίχοι τού Σολωμού)

Σεπασμένος Αδόςος

368. Γεΐφος

μου	μου	σύ	σύ
Φ	λυτ'	::	σύ
μου	μου	σύ	σύ
	μου	σύ	Ατγλη

Διά τούς Γαλλομαδίς

369. Inscription

A J E S P M
M E R E S E
A V E N P T
I U T U E E
S O R D R L

Δουάνη

370-372. Cine-Rebus

- 1.—Χείρων, και, όψηλος, σωρός, τίς;
- 2.—Φυλάττειν, όστει, είς.
- 3.—Περλίτωσις, κίσα, όστουν.

(Τρία ψευδώνυμα).
Χαρχυή
Τέλος τού 259ου Διαγωνισμού Δόσεων. Άπό τού προσεχούς άρχίζει νέος.

ΑΥΞΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκήσιων τού φύλλου 11

133. Χαϊρώνεια (χαίρω, νί, α.)—134. Άρά-χαρά.—135. Σίτος-Τίτος.—136. Ό ούρανιος, ή Ούρανία, τό ούρανιον.

137. Σ Ι Κ Ε Α Ι Α 138-142. Διά τού
I P A N θεού PA: άτρα-
K P O A T I A πός, αιώρα, Έ-
E A P K σκατό, τρανός, ού-
Λ Α Τ Ρ Ε Ι Α ρανός.—143.
I I I A ΒΟΛΟΣ (B-ω-
Α Ν Α Κ Α Λ Ω μός, Ό-μπος,
Λ-άκων, Ό-
ριον, Σ-άκων).—144. ΑΝΑΔΑΟΥΣΙΑ

(ΆΝδρεία, ΑΔΑής, έδαΔΟΥΣίως, έθα-
ναΣΙΑ. άλατονιά, —145. Κακού κόρα-
κος, κακόν ώόν. - 146. Νά είσαι όπε-
ρήφανος, δίδει είσαι Έλληγ. (νά είς
ε όπερ η, φανός, δυό τί είς εε, λιν.)

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΡΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τής Α' Περιόδου (1879—1893) άπό τούς έκδοθέντας 24 τόμους ύπάρχουν άκόμη μόνον οι έξής τρεις: 7ος, 14ος, και 18ος. Έκαστος τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικώς δέ άποστελλόμενος δρχ. 28,50 διά τό Έσωτερικόν και δρχ. 35 διά τό Έξωτερικόν.

Τής Β' Περιόδου (1894—1931), ύπάρχουν όλοι οι έκδοθέντες τόμοι, 38 έν όλω. Έκ τούτων, οι μέν τόμοι τών έτών 1894—1928 τιμώνται έκαστος δρχ. 80 και ραμμένος δρχ. 85. Οι δέ τόμοι τών 1929, 1930 και 1931 τιμώνται έκαστος άρραφος δρχ. 110 και ραμμένος δρχ. 115.

Ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου προσθέντα είς τάς άνω τιμάς: Διά τό Έσωτερικόν δρχ. 5 ό άρραφος και δρχ. 15 ό ραμμένος, διά δέ τό Έξωτερικόν δρχ. 23 είτε άρραφος είτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 Έτος 10 τό κολλί λέξεις με άπό στοιχεία δρχ. 8, τό έλάχιστον τίμημα. Πέραν τών 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέξις με ποχέα δέ στοιχεία δρχ. 4 και με κεφαλαία δρχ. 1,50. Ό χαρακτηριστικός στίχος δρχ. 5. Οι μί συνδρομηταί πληρώνουν τά διπλά. Η προπληρωμή είναι άπαραίτητη.

[ΑΒ'—268]

Μανάκριθη, Νουρούλα τ' Ούρανοθ, βλίσκομαι σέ άμνηχανία, ποιάν άπ' τίς δυό νά συγχαρώ; Μόσχω Τζαβέλλα

[ΑΒ'—269]

ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ Μέλη 26'
Έκλογές έξάμηνου. Έξελήχθησαν: Πρόεδρος: Βέδας. Αντιπρόεδρος: Μιχαήλίδης, Γραμματέας: Μονάκριβη, Ταμίας: Σεπασμένη Λαίδη, Σύμβουλος: Θεόδωρου Σανθούλα. Νέα Δ/ση: Μάρικαν Δ. Γεωργίτσα, Μητροπόλεως 73, Θεσσαλονίκη.

[ΑΒ'—270]

Ολόθερμος εχός για τή γιορτούλα σου, καλή μου Μπουμπουλίνα.

Όνειροπλέχτρα

[ΑΒ'—271]

Αγαλλάσσω τετραδιάκια με όλους-ες. Δ/σις: Panos Scoutaris, Tribunal Mixte d'Alexandrie (Egypte); Άντά δέν έλάβατε Μ. Μυστικά μου; Βενετοιάνικη Νύχτα, παρμένω γράμμα σας. Τάσος Δούζης

[ΑΒ'—272]

Μίνυ-Μάους (σέ ξέρω), Γκόλα, Κυρά της θάλασσας, ανταλλάσσουμε Μ. Μυστικά; Δ/σις: Ε. Π. διά Άγράμπελην, Υψηλάντου 147, Πειραιώς.

Άγράμπελη

[ΑΒ'—273]

Σεπασμένος Αδόςος = Νικόλαος Γεωργίτης, Χλωμό Λούλουδο = Μιμια Τσάκου. Μανδονικό Νούφαρο

[ΑΒ'—274]

Φάουσι, Γκαργκόηλ, δεχίτης για τή γιορτούλα σας χίλιες εχούλες. Χωρίς Φτερά, Χαλιμά

[ΑΒ'—275]

Αγαπητό Μίνυ-Μάους, τετραδιάκια στείλαμε. Έλάσες;— Μανδονικό Νούφαρο

[ΑΒ'—276]

Στήν αγαπημένη μας Λευκή Καρέλια, για τό θάνατο της λατρευτής μανούλας της, θερμά συλλυπητήρια.

Βασίλισσα τού Αιθέρος

Μικρή Τρελούλα

[ΑΒ'—277]

Διαπλασπούλα-ες, άλληλογραφή, ανταλλάσσω τετραδιάκια με όλους-ες. Γράφατε: Μαρίαν Η. Σαββίδου, δός Όνασαγόρα 87, Λευκωσιών Κύπρου διά: Ίδεώδη Ίσιπότην

[ΑΒ'—278]

Διαπλασπούλα-ες, άλληλογραφή, ανταλλάσσω τετραδιάκια με όλους-ες. Γράφατε: Μαρίαν Η. Σαββίδου, δός Όνασαγόρα 37, Λευκωσιών Κύπρου, διά: Γλυκειάν Όνειροπόλον

[ΑΒ'—279]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΣΠΕΡΑΝΤΟ»

Γενικά άρχιπρασία: Πρόεδρος: Έρνάνης, Αντιπρόεδρος: Άνοξιάτικο Δουλούδι, Ταμίας: Διόφυλος Άετός, Γραμματέας: Γασπόντης Ρόδων. Νέα Μέλη: Μενεξεδέλιο Μπουμπουλίνα, Τσοουκνίδα, Χρυσόμάλλη Βασίλισσα, Μυστηριώδης Ίσπείας, Κρητικό Διαβολάκι, Άγρό Φεγγάρι.

Τά διαπλασπούλα άναγνωρίζοντα τήν άξία μας γράφονται διαρκώς Μέλη.